

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συστάμενον υπό τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἑωτερικοῦ δραχ. 7. — Ἑωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' συνδρομὰς ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προκληρωταὶ δι' ἑν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἑν' Ἑλλάδι λεπ. 45. — Ἑν τῷ Ἑξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 117, Ἐναντὶ Χρυσοσπηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'. — Τόμ. 7^{ος}.

Ἑν Ἀθήναις, τὴν 22 Ἰουλίου 1900

Ἔτος 22^{ον}. — Ἀριθ. 30

ΤΑΞΙΔΙΟΝ ἈΝΑ ΤΟΥΣ ΚΟΣΜΟΥΣ

Η ΘΕΙΑ ΜΟΥ ΟΥΡΑΝΙΑ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 244.)

Διήρσαν τὸν οὐρανὸν εἰς μικρὰ τετραγωνα διὰ γραμμῶν, μὲ τὰς ὁποίας ἐνώνουν τοὺς ἀστέρας, οἱ ὅποιοι, ὅπως γνωρίζεις, δὲν κινεῖνται. Ἀπὸ τὸν καιρὸν τῆς ἀνακαλύψεως τοῦ Ποσειδῶνος, ἐσημείωναν μὲ μεγάλην λεπτομέρειαν ὅσους ἀστέρας ἔβλεπον μέσα εἰς αὐτὰ τὰ τετραγωνίδια, προσέχοντες πολὺ νὰ θέτωσιν αὐτοὺς ἀκριβῶς εἰς τὴν θέσιν, τὴν ὁποίαν ἔχον εἰς τὸν οὐρανόν. Καὶ μόνος τοῦ ἐννοεῖς πόσον μεγάλη ἦτο αὐτῇ ἡ ἐργασία καὶ πόσον χρόνον διήρκεσε· δι' αὐτὸ πρῶτον εἰς τὸ Βερολίνον παρετηρήθη ὁ Ποσειδῶν, ἐπειδὴ ὁ χάρτης ἐκείνου τοῦ μέρους τοῦ οὐρανοῦ, εἰς τὸ ὅποτον ἐκρύπτετο τότε ὁ πλανήτης τοῦ Λεβεργιέρου, ἀκόμη δὲν εἶχε γίνῃ εἰς Παρίσιους.

Τώρα εὗρον πολὺ καλλίτερον τρόπον· τώρα ἀπλούστατα φωτογραφοῦν μὲ μεγάλην εὐκολίαν τὸ μικρὸν τετράγωνον τοῦ οὐρανοῦ, καὶ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἀμέσως ἔχουν αὐτὸ μὲ ὅλας του λεπτομερείας, ὅπως καὶ τὸς ἀστέρας τοῦ οὐρανοῦ, καὶ μὲ μὲλλον προηγουμένως, καὶ μὲ μὲλλον ἀκρίβειαν, τὴν ὁποίαν δὲν κατώρθωναν προηγουμένως νὰ ἐπιτύχωσιν.

Ἄς ὑποθέσωμεν τώρα, ὅτι κάποιος ἀστρονόμος διευθύνει τὸ τηλεσκόπιόν του εἰς μικρὸν τετράγωνον τοῦ οὐρανοῦ, τοῦ ὁποίου τράγωνον φωτογραφίαν κρατεῖ εἰς τὰς τῆς φωτογραφίας, ὅσον-χεῖρας του. Ἐὰν πλανήτης, ὅσον-χεῖρας του, συμβῇ νὰ εὕρῃται ἐκεῖ, συλλαμβάνεται ἐπ' αὐτοφῶρ καὶ προδίδεται ὅτι πλανήτης· καὶ ἂν μίαν φοινὴ πλανήτης, εἶνε εὐκόλον ἂν παρατηρηθῇ, μόνος καὶ τὸν πλῆον νὰ εἴπη

δρόμον, τὸν ὅποτον ἀκολουθεῖ, ἀρκεῖ ὁ ἀστρονόμος νὰ σημειώσῃ ἐπὶ τῆς φωτογραφίας του τὰς θέσεις, τὰς ὁποίας ἔχει ὡς πρὸς τοὺς ἀπλανεῖς κατὰ τὰς διαφόρους ἡμέρας. Καὶ εἶνε πλέον εὐκολος ἐργασία διὰ τὸν ἀστρονόμον μας, νὰ μάθῃ ἂν ὁ εὐρεθεὶς πλανήτης εἶνε τοῦ ἀριθμοῦ 28. Σοῦ εἶπα ἄλλοτε, ὅτι ὑπάρχει τρόπος ὅπως βεβαιωθῇ περὶ τῆς ἀποστάσεως τῶν ἀστρων, καὶ ὅτι ἀρκεῖ εἰς τοὺς ἀστρονόμους νὰ ἔχωσι μικρὰ τεμάχια τῆς τροχιάς τοῦ πλανήτου διὰ νὰ

λογαριάσουν ὁλόκληρον τὴν τροχίαν. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον πάντες οἱ πλανῆται καταγράφονται εἰς τὸν κατάλογον μὲ ἀκριβῆ σημείωσιν τῆς ἀποστάσεώς των ἀπὸ τὸν ἥλιον καὶ τοῦ δρόμου των εἰς τὸν οὐρανόν. Καὶ ὁ ἀστρονόμος μας διὰ νὰ βεβαιωθῇ ἂν ὁ πλανήτης, τὸν ὅποτον εἶδε, εἶνε νέος, ἀρκεῖ νὰ παρατηρήσῃ εἰς αὐτὸν τὸν κατάλογον, καὶ ἂν οἱ ἀριθμοὶ τοῦ δὲν συμφωνοῦν μὲ οὐδενὸς ἄλλου, ἀποδείξῃ ὅτι νέα θεὰ ἔχει δικαίωμα νὰ γραφῇ εἰς τὸν κατάλογον.

Ἄλλὰ διατὶ γελᾷς;

— Σκέπτομαι τί στενοχωρίαν θὰ ἔχουν οἱ ἀστρονόμοι ὅταν θ' ἀνακαλύπτουν ἀκόμη πλανήτας, ἐνῶ εἰς τὸν κατάλογον θὰ ὑπάρχουν ἑκατὸν χιλιάδες ἢ περισσότεροι.

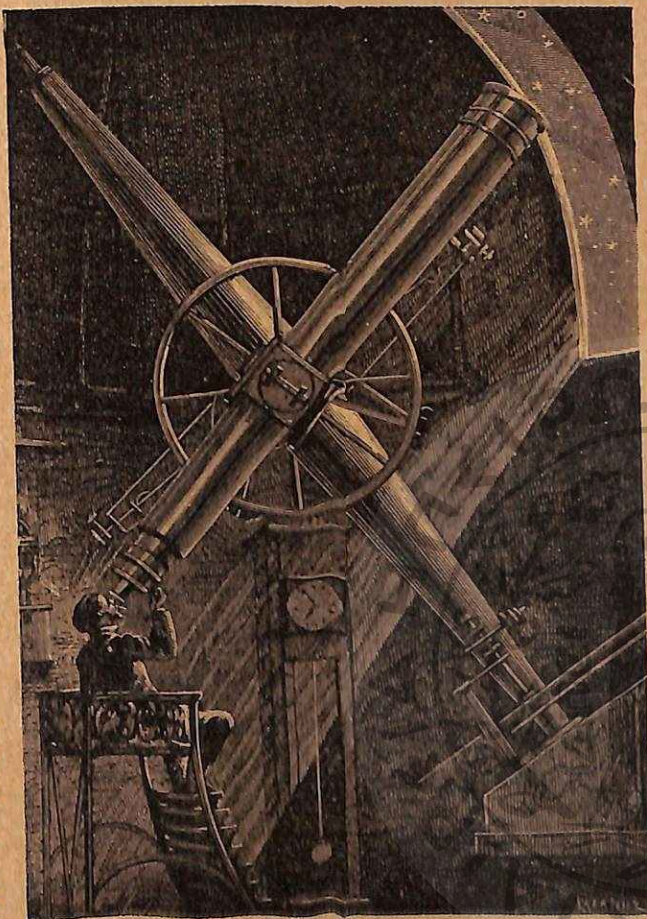
— Μὴ τοὺς λυπεῖσαι, διότι εἶνε βέβαιον ὅτι θὰ παύσουν πολὺ ἐνωρίτερον νὰ τοὺς μετροῦν.

— Λαμπρὰ ὅμως ἰδέα νὰ φωτογραφίσουν τὸν οὐρανόν! Ἀλλά, θεῖτσα, λαμβάνουν στιγμιαία φωτογραφήματα;

— Ὁ ὄχι, τὸνναντίον μάλιστα ἀφίνουν νὰ διαρκέσῃ ἡ φωτογράφησις πολὺν χρόνον, διὰ νὰ γίνῃ ἀκριβέστερον τὸ φωτογράφημα, ἐπειδὴ τότε μόνον θ' ἀποτυπωθῶν καὶ οἱ μικροὶ ἐκεῖνοι ἀστέρες, οἱ ὅποιοι λάμπουν πολὺ ὀλίγον.

— Μὰ τότε, θεῖτσα, θὰ γίνεταί τὸ φωτογράφημα μιά μπουσαλιά. Ἐὰν ἀπὸ ἅμαξαν, ἡ ὁποία περιστρέφεται, θελήσουν νὰ φωτογραφίσουν τὴν πεδιάδα, τί φωτογράφημα θὰ εἶνε ἐκεῖνο;

— Ἐπρεπε νὰ μ' ἐρωτήσης ἐπίσης, πῶς τὰ

Ὁ περιστρεφόμενος βόλος τοῦ Ἀστεροσκοπείου.

μικρά τετραγωνίδια του ούρανού μένουν διαρκώς πρό του τηλεσκοπίου του αστρονόμου και δεν μετακινούνται όταν τα παρατηρούν, έστω και επί μίαν ώραν, ενώ πολλάκις συμβαίνει ή παρατήρησις να διαρκή περισσότερον.

— 'Αλήθεια, δεν τὸ ἐσκέφθην αὐτό Τί κάμνουν λοιπόν;

— 'Εάν ἔμενες ὁρθὸς ἐπὶ πλανὸς στροφικῆς καὶ παρετήρεις εἰκόνα, συγχρόνως ὅμως περιστρέφου καὶ σὺ μόνος σου. ἀλλὰ κατὰ διεύθυνσιν ἀντίθετον τῆς πλανόος, δὲν θὰ ἐδίδες πάντοτε ἐμπρός σου τὴν εἰκόνα;

Αὐτὸ κάμνουν καὶ οἱ ἀστρονόμοι.

Κατεσκεύασαν ὁδὸς περιστροφικῆς, οἱ ὁποῖοι γυρίζουν ἀντιθέτως πρὸς τὴν κίνησιν τῆς γῆς, ἀκριβὲς μὲ τὴν αὐτὴν ταχύτητα καὶ μὲ μεγάλην κανονικότητα, ὅπως οἱ δείκται ὠρολογίων. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἔχουν ὅσον καιρὸν θέλουν πρὸ τῆς φωτογραφικῆς των μηχανῆς: τὸ αὐτὸ μέρος τοῦ οὐρανοῦ καὶ ποὺ τοῦ τηλεσκοπίου των τὸ αὐτὸ ἀστρὸν, ὡς ἐάν ἡ Γῆ ἔμενεν ἀκίνητος, ὅπως ἤθελον οἱ διακταὶ τοῦ Γαλιλαίου.

— 'Ομολογῶ δὲ οἱ ἀστρονόμοι ἔχουν κάτι ἰδέας, διὰ τὰς ὁποίας πρέπει νὰ ὑπερηφανεύωνται: δι' αὐτὸ δὲν εἶνε καθόλου παράδοξον εἶναι κάμνουν ἀνακαλύψεις ἀπὸ τὰς ὁποίας δὲν καταλαμβάνει κανεὶς τίποτε.

'Αλλ' ἐξήγησέ μου ἀκόμη κάτι, τὸ ὁποῖον τώρα ἐσκέφθην. Καὶ οἱ διόττοντες ἀστέρες, οἱ ὁποῖοι τρέχουν τόσον ταχέως μεταξὺ τῶν ἀπλανῶν, εἶνε καὶ αὐτοὶ πλανῆται;

— 'Ω, διὰ νὰ σοῦ εἶπω δι' αὐτοὺς θέλω πολλὴν ὥραν. Αὐριοὶ πλέον. Συμφωνεῖς;

— Καλὰ. Τί δυστυχία ὅμως, Νίτσα μου! Δὲν θὰ κατορθώσω ποτὲ νὰ δώσω πρὸς τιμὴν σου τὸ ὄνομά σου εἰς κάποιον πλανήτην, ἐπειδὴ ἔως ὅτου μεγάλωσω, ὅα εἶνε πλέον παρὰ πολλοί.

— 'Εννοία σου, αὐτὸ δὲν θὰ μ' ἐμποδίσῃ νὰ κοιμηθῶ. »

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'.

ΟΙ ΔΙΑΤΤΟΝΤΕΣ ΑΣΤΕΡΕΣ

« Χθὲς μὲ ἡρώτας ἂν οἱ διόττοντες ἀστέρες εἶνε πλανῆται ἀλλὰ πρῶτον δὲν εἶνε ἀστέρες: αὐτὸ τὸ ὄνομα εἶνε πολὺ κολακευτικὸν διὰ τόσον μικρὰ ἀστρα, πολλὰ μικρότερα καὶ ἀπὸ τοὺς μικροτέρους πλανήτας μας, εἰς τοὺς ὁποίους δὲν ἠθέλησαν νὰ δώσουν αὐτὸ τὸ ὄνομα καὶ ἐσκεφθῇσαν νὰ τοὺς ὀνομάσουν ἀστέρους. Τοὺς διόττοντας καὶ ἀστρίδια ἂν τοὺς ὀνομάσουν, ἡ ὁποιοδήποτε ἄλλοις ὑποκριτικὸν ὄνομα καὶ ἂν μεταχειρισθῶν, πάλιν θὰ εἶνε πολὺ δι' αὐτοὺς. Οἱ διόττοντες εἶνε βέβαια ὀνόματι σώματα, ἀφοῦ τρέχουν εἰς τὸν οὐρανὸν ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν οὐρανὸν συμβαίνει, διότι

καὶ εἰς τὴν ἱστορίαν. Πρὸ ἑξῆς ἑκατονταετηρίδων, κατὰ τὸν καιρὸν τῶν σταυροφοριῶν, ὑπῆρχον πολλὰ ἑκατομμύρια ἑλλήνων. Πόσοι ἐξ αὐτῶν ἐπέζησαν εἰς τὴν μνήμην τῶν ἀνθρώπων ὡς ἱστορικὰ πρόσωπα;

Πᾶρα πολὺ ὀλίγοι, καὶ εἰς τὸν νοῦν ἀκόμη ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι καταγίνονται εἰς τὴν ἱστορίαν. Ἀπαράλλακτα καὶ εἰς τὸν οὐρανὸν Μόνον τὰ μεγάλα οὐράνια σώματα τοῦ ἡμετέρου συστήματος, διὰ νὰ περιορισθῶ μόνον εἰς τὸ ἰδικόν μας σύστημα, λογαριάζονται ὡς ἀστρονομικὰ πρόσωπα, ὅπως εἰς τὴν ἀρχαίαν ἱστορίαν μόνον οἱ μεγαλύτεροι εἶνε γνωστοί, ὁ Κούσαρ, ὁ Ἀννίβας, ὁ Ἀλέξανδρος: ὁ οὐρανὸς ὅμως ἔχει ἑκατομμύρια ἑκατομμυρίων κατοίκους, οἱ ὁποῖοι ἀπὸ μακρὰν, ἐνεκα τῆς μικρότητός των, διαφεύγουν τὴν παρατήρησιν καὶ αὐτῶν τῶν ἰδίων ἀστρονόμων, καὶ οἱ ὁποῖοι φαίνονται μόνον ὅταν ἔλθουν εἰς τὴν γειτονίαν μας. Αὐτοὶ οἱ κάτοικοι εἶνε οἱ διόττοντες ἀστέρες. Τὸ μέγα πλῆθος αὐτῶν τῶν σκοτεινῶν ἀστριδιῶν ἔχει τὴν τύχην τῶν μικρῶν ἀνθρώπων τῆς Γῆς, τοὺς ὁποίους, ἐνόσω ζῶν, γνωρίζουσι μόνον οἱ γείτονες των, καὶ οἱ ὁποῖοι βυθίζονται εἰς τὴν λήθην μόλις ἀποθάνουν.

— 'Ω Νίτσα μου, ὠραία πράγματα μοῦ λέγεις σήμερον, ἀλλ' αὐτὰ δὲν μὲ διδάσκουν τίποτε διὰ τοὺς διόττοντας ἀστέρας. Πραγματικῶς ὑπάρχουν ἑκατομμύρια ἀπ' αὐτούς;

— Πολὺ περισσότερον, ὅπως τώρα μόνος σου θὰ ἐννοήσῃς.

Μέχρι σήμερον δὲν εἶδες πολλοὺς διόττοντας ἀστέρας, ἐγὼ ἐπίσης: διότι τόσον ἐξαρκεῖ ἔρχονται καὶ τόσον ὀλίγη γορα παρέρχονται, ὥστε εἶνε μεγάλη τύχη ἂν κατὰ τὴν πρέπουσαν στιγμήν ὁ ὀρθαλμὸς μας εἶνε ἐστραμμένος πρὸς τὸν οὐρανόν. Ἐπειτα ὅταν συμβῇ νὰ ἴδῃ τις διόττοντα, δὲν τὸ δημοσιεύει εἰς τὰς ἐφημερίδας. Ἐάν ὅμως θελήσῃς νὰ λάβῃς τὸν κόπον νὰ παρατηρήσῃς, θὰ ἴδῃς πολλοὺς καὶ συχνά.

Ἔχω χονδρὸν διβλὸν εὐφραντῆστου ἀστρονόμου, τοῦ Κουλιέρου Γραβιέ, ὁ ὁποῖος ἀφιερῶν εἰς τὴν παρατήρησιν τῶν διόττοντων ἀστέρων. Εἰς αὐτὸν παρεχωρήθη ἂν εἶδος ἀστεροσκοπίου εἰς τὸ ὑπερφύον τοῦ Λουξεμβούργου, ὅπου εἶχε τὴν καρτερίαν νὰ ἐξοδεύῃ τὰς νύκτας τοῦ ἐπὶ πολλὰ ἔτη διὰ νὰ παραφυλάττῃ τοὺς διόττοντας κατὰ τὴν διάβασίν των. Ἐκ τῆς μακρᾶς λοιπὸν σειρᾶς τῶν παρατηρήσεων του συνεπέρανεν, ὅτι κατὰ μέσον ὅρον διέρχονται κατὰ πᾶσαν ὥραν ἑξῆς διόττοντες ἀστέρες ὁρατοὶ εἰς τὸν οὐρανὸν τῶν Παρισίων. Εἰμπορεῖς νὰ λογαριάσῃς πόσοι διέρχονται κατ' ἔτος! Ὡς περίπου χιλιάδες, μαζὺ μὲ ἐκείνους οἱ ὁποῖοι διέρχονται τὴν ἡμέραν, διότι καὶ αὐτοὺς πρέπει νὰ τοὺς λογαριά-

σωμεν, διότι ὅπως τὴν ἡμέραν δὲν βλέπομεν τοὺς ἀστέρας ἂν καὶ εὐρίσκονται εἰς τὸν οὐρανόν, οὕτω δὲν βλέπομεν καὶ τοὺς διόττοντας, οἱ ὁποῖοι τὸν διασχίζουν.

Τόσοι διόττοντες δι' ἓν μέρος τῆς Γῆς, εἶνε σφόδρὰ ἀριθμὸς. Φαντάσου πόσον μέγαν ἀριθμὸν θὰ εἴχαμεν, ἐάν ὑπῆρχον Κουλιέροι εἰς ὅλα τὰ μέρη τῆς Γῆς, καὶ εἰς αὐτοὺς ἀκόμη τοὺς Ὁκεανούς, οἱ ὁποῖοι κατέχουν τὸ μεγαλύτερον μέρος τοῦ πλανήτου μας.

'Αλλ' ἀκόμη δὲν ἐτελείωσα

Σοῦ ὠμίλησα διὰ τὰς συνήθεις πτώσεις τῶν διόττοντων, αἱ ὁποῖαι γίνονται καθ' ὅλον τὸ ἔτος: αὐτὰ τὰ μεμονωμένα ἀστροίδια εἶνε σκόβαλα διεσκορπισμένα. Ὑπάρχουν ὅμως καὶ πτώσεις, αἱ ὁποῖαι γίνονται καθ' ὁμίλους, τοὺς ὁποίους οἱ ἀστρονόμοι ὀνόμασαν σμήνη. Κατ' αὐτὰς τὰς πτώσεις, ἡ κόνις αὐτῶν τῶν ἀστρῶν—διότι εἶνε πραγματικὴ κόνις—διασκορπίζεται εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ τὸν ὁποῖον διασχίζει τότε ὡς πυροτέννημα καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἀναφέρονται εἰς τὴν ἱστορίαν τοιαῦται βρογαί—ὅπως λέγονται—διόττοντων, βεβαιούμεναι καὶ ὑπὸ τῶν συγχρόνων ἂν ἄλλ' οἱ μαρτυροῖται εἶνε ἀποθνήσκοντες καὶ ἀκριβέστεραι κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη, ὁπότε καὶ καλλίτερον παρατηροῦν καὶ περισσότερα γράφουν.

— Εἶδες σὺ ποτέ, θείτσα, βροχὴν διόττοντων;

— 'Οχι: ἀλλ' ὅτε ἤμην εἰς τὴν Ἀλσατίαν, ὁ διευθυντὴς τοῦ ἐργοστασίου τοῦ φωταερίου μοὶ διηγήθη μίαν ἡμέραν, ὅτι πρὸ δύο ἡμερῶν, τὴν νύκτα, οἱ ἐργάται του, οἱ ὁποῖοι ἐνεκα τῆς ἐργασίας των δὲν ἐκοιμώντο, τὸν ἐξύπνησαν μὲ τρομακτικὰς φωνάς, ἐπειδὴ εἶδον σύννεφον διόττοντων, οἱ ὁποῖοι ἀπὸ ὅλον τὸν οὐρανὸν ἐφαίνοντο ὅτι ἐπιπτον ἐπάνω ἀπὸ τὰς κεφαλὰς των. Δὲν ἤκουσα ὅμως νὰ γίνῃ πολλὸς λόγος τότε δι' αὐτὸ τὸ πρᾶγμα, οὐδ' εἰς αὐτὰ τὰ περιγράμματα δὲ δὲν ἔγινε πλέον οὐδ' ὁ παραμικρὸς λόγος. Αὐτὸ ἀποδεικνύει ὅτι παρόμοια θεάματα πολλάκις παρουσιάσθησαν εἰς τοὺς ἀνθρώπους, χωρὶς ν' ἀφίσουν ἔχνη εἰς τὴν μνήμην των.

(Ἐπεται συνέχεια.)

[J. Macé] Δ. Σ. ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΔΗΣ

ΣΤΙΧΟΙ ΕΚ ΤΗΣ ΠΕΙΡΑΣ

Ἀκούσατε, παρακαλῶ,
Αὐτὰ ποῦ μ' εἶπε ὁ Χρόνος:
— Τότε θὰ εὕρῃς τὸ καλὸ,
Σάν τὸ ζητήσῃς μόνος.
— Τρεῖς σάν βοηθοὺν σιωπηλοί,
Σηκώνουν ὁδὸς ἔξῃ.
— 'Οπου λαλοῦν μαζὶ πολλοί,
Δὲν ἐννοεῖς μιά λέξι.

Ι. Γ. ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΜΕ ΤΟ ΠΑΡΑΠΑΝΩ...

(Συνέχεια καὶ τέλος: ἴδε σελ. 243.)

Καὶ ὅσον παρήρχοντο αἱ ἡμέραι, ἡ ἀνησυχία τοῦ ξενοδόχου Δεδρίχ καὶ τῆς Τρούδης ἠθέλησε.

— Σάν συνωμότης μοιάζει, ἔλεγεν ἡ Τρούδη. Προχθές, τὴν ὥραν ποῦ ἔλειπεν, ἠθέλησα νὰ ὑπάγω νὰ ἰδῶ τί κάμνει ἐκεῖ—ἐπάνω, ἀλλὰ ναί! ἡ πόρτα ἦταν διπλωκλειδωμένη...

— Σάν νὰ λέμε, « ὁρῆκες τὴν πόρτα ἀρραβιάτη καὶ τὰ κλειδιά παρμένα » εἶπεν ὁ ξενοδόχος.

— Σήμερα τὸ πρῶτ' ἀπάλιν, κάνω νὰ κυττάξω ἀπὸ τὴν κλειδαρότρυπα...

— 'Ε, καὶ τί εἶδες;

— Τίποτα! Φαίνεται ὅτι τὴν ἔχει στομπωμένη. Μπορεῖ μάλιστα νὰ ἄκουσῃ καὶ τὸ πάτωμα ποῦ ἔτριζεν ἀπὸ τὰ βήματά μου, ἂν καὶ περπατοῦσα τόσο σιγά...

— 'Αμ εἶνε περιττὸ νὰ μοῦ το πῇς! Σε ξερω: ἄμα θέλῃς εἰς νὰ κρυφακούσῃς ἢ νὰ κρυφοκυττάξῃς, γίνεσαι γάτα μοναχὴ...

— Τὸ βέβαιον εἶνε, ἐξηκολούθησεν ἡ Τρούδη, ταπεινοῦσα μετριοφρόνως τοὺς ὀρθαλμούς εἰς τὸ φιλοφρόνημα τοῦ συζύγου της, ὅτι ἀνοῖξεν ἑξαφνα τὴν πόρτα, καὶ καθὼς με εἶδεν, ἐβλεπε τὰ γέλια καὶ ἐφώνασε: « 'Ε, ἔ, σ' ἐπίασα, κυρά Τρούδη, σ' ἐπίασα! » — Κ' ἐκεῖ ποῦ ἔρευγα καταντροπιασμένη, μοῦ κάνει: « Ἄνσε ξαναῖδ' νὰ τριγυρίζῃς ἐδῶ χάμω, πάει, ἡ συμφωνία μας διαλύεται καὶ το σκάζω κρυφά: τότε περιμένετ' νὰ ἰδῇτε τί χρώμα ἔχει ὁ παρὰς μου! »

— Γὰ τὸνομα τοῦ Θεοῦ! Ἀρρῶσ' τιν ἥρυχο, ἀφ' οὗ εἶνε τέτοιος ἰδιότροπος, μὴ χασωμε καὶ τὰ λεπτὰ μας... Φθάνει νὰ μὴ μας κοροιδεύῃ...

Ἐφθασεν ἐπὶ τέλους καὶ ἡ ἡμέρα, καθ' ἣν ὁ Πέτρος ὤφειλε νὰ μετοικήσῃ. Κρατῶν τὸ ἐπανωφόρι του τυλιγμένον καὶ δεμένον μὲ λωρίον μαζὶ μὲ δύο τρίτα παστούνια, φορτωμένος μερικὰ κουτιά καὶ ἀκολουθούμενος ἀπὸ ἓνα ἄνθρωπον, κρατοῦντα τὰ λοιπὰ πράγματα, κατήρχετο τὴν ἐξυλὴν κλίμακα.

— 'Ε, κύριε Πέτρε! ἔτσι φεύγουν, χωρὶς νὰ ἐξοφλήσουν τὸ λογαριασμὸ; ἀνέκραξεν ἡ Φράου Τρούδη, παραφυλάττουσα ἀπὸ πρῶις τὸν νοικάρην της.

— Μὴ φοβάσαι, ἀπήντησεν ὁ Πέτρος μειδίων. Ἀνέβα εἰς τὸ δωμάτιόν μου καὶ θὰ εὕρῃς, δι, χρειάζεται διὰ νὰ πληρωθῇς μὲ τὸ παραπάνω. Σ' ἀφίνω γειά.

Καὶ ἐξῆλθε ταχύς, χωρὶς ν' ἀναμείνῃ ἀπάντησιν.

Ἀνήσυχος ὀλίγον, ἡ Τρούδη ἐσπευσε ν' ἀνέλθῃ εἰς τὸ ἐπάνω πάτωμα. Ἡ θύρα ἦτο ἀνοικτὴ, καὶ ἤδη, πρὶν εἰσελθῇ εἰς τὸ δωμάτιον, τὸ ὁποῖον εἶχε ἀδειάσῃ ὁ νοικάρης, ἀφῆκε κραυγὴν θριάμβου

καὶ ἔτρεξε νὰ φωνάξῃ τὸν σύζυγόν της. Εἶχε δίκαιον ὁ Πέτρος νὰ λέγῃ ὅτι θὰ τοὺς ἐπλήρωνε μὲ τὸ παραπάνω! ἐκεῖ, σκορπισμένα ἐπὶ τῆς τραπέζης, ἀργυρὰ καὶ χρυσὰ ἀκόμη νομίσματα, τάλλαρα, δοκάτια, ριορίνια, εὐρίσκοντο πλεονέκτων ἄλλων νομισμάτων συσσωρευμένων συμμετρικῶς.

Ἀστραπὴ ἀπληστίας ἱκανοποιουμένης ἔλαμψεν εἰς τοὺς ὀρθαλμούς των φιλαργύρων συζύγων. Καὶ οἱ δύο, μὴ πιστεύοντες τοὺς θαμβωθέντας ὀρθαλμούς των, ὤρμησαν συγχρόνως διὰ νὰ ψηλαφίσουν καὶ νὰ συναζούν τὸν ἀνέλπιστον ἐκείνον θησαυρόν.

— 'Ω, ἐκπλήξῃς! 'Ω, ἀπογοήτευσίς!... 'Ω, ἀγανάκτησίς! Δὲν ἠμπούσαν νὰ πιᾶσουν εἰς τὰ χεῖρα των τὰ λαμπρὰ ἐκεῖνα νομίσματα... ἦτο ὀπτική ἀπάτη... ἦτο ἀπλὴ ἐλαιογραφία!

Νὰ σὰς εἶπω ὅλας τὰς ὑβρεῖς, τὰς ὁποίας ἐξετόξευσαν τὰ λυσσαλέα στόματα κατὰ τοῦ δυστυχικοῦ ἀπόντος, θὰ ἦτο ἀδύνατον: ἀρκεῖ νὰ σὰς εἶπω ὅτι τὰ « κλέπτη!... μασκαρὰ!... λωποδύτη!... » ἦσαν αἱ ἐλαφρότεραι.

Ἐν τούτοις ἡ εἰδησις, χάρις εἰς τὴν ἀδυστομίαν τῆς ὑπηρετίας, δὲν ἄργησε νὰ διαδοθῇ εἰς τὴν συνοικίαν καὶ ἀπὸ τὴν ἐπαυρίον, πλῆθος ἀνθρώποι ἤρχισαν νὰ ἔρχονται εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ βλέπουν μὲ τὰ ματὰ των τὸν περίφημον τραπέζιν. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον αἱ εἰσπράξεις τοῦ Μίττερ Δεδρίχ ἠξήσαν σημαντικῶς, καὶ μὲ μεγάλῃ του ἐκπλήξιν καὶ χαρὰν ἀνεγνώρισεν, ὅτι ἦτο καὶ τοῦτο ἓν μέσον ἐξοφλήσεως.

Νὰ λοιπὸν ποῦ δὲν τὴν ἐπαθεν ὅπως εἶχε νομίσῃ. Ἐπειτα ἤρχισε νὰ τοῦ ἀρέσῃ καὶ ἡ εἰκὼν. Τὰ νομίσματα τῶ ὄντι ἐφαίνοντο θαυμάσια ἐπὶ τοῦ σκοτεινοῦ βάθους, τὸ ὁποῖον ἀπεμεινέτο τελείως βελούδιον τάπητα, μερικὰ δὲ φωτιζόμενα ὑπὸ ἡλιακῆς ἀκτίνος, ἐστλὸν σχηματίζοντα μίαν φωτεινὴν γραμμὴν.

Οὐδεὶς τῶν πελατῶν τοῦ Δεδρίχ ἦτο εἰς θέσιν νὰ ἐκτιμήσῃ τὴν ἀξίαν τοῦ καλλιτεχνήματος, ἀλλ' ἀπὸ στόματος εἰς στόμα, ἡ περίεργος ἱστορία τοῦ ξενοδόχου διδόθη εἰς ὅλην τὴν πόλιν, ἔφθασε καὶ εἰς τὰ αὐτὰ τῶν ξένων, καὶ εἰς ἐξ αὐτῶν, πλουσιώτατος καὶ φιλόδοξος, προσέφερεν ἀρκετὰ στρογγυλὸν ποσὸν διὰ ν' ἀποκτήσῃ τὸ τραπέζιον. Ὁ Δεδρίχ εἰς τὴν ἀρχὴν ἔκαμε πολλὰ νάξια, διὰ νὰ ἐπιτύχῃ μεγαλητέραν τιμὴν, καὶ ἐπὶ τέλους τὸ παρεχώρησε.

★

Τὸ ἐπεισόδιον τοῦτο συνέβη κατὰ τὸν δέκατον ἑβδομον αἰῶνα, ἤτοι τοῦ δεῦτερου ὁ κατόπι διάσημος ζωγράφος Παῦλος-Πέτρος Ρούβενς, σπουδαστὴς τότε ἀκόμη εἰς τὸ ἐργαστήριον τοῦ Βάν-Αρχτ.

ΔΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΕΥΝΟΣ

Η ΧΡΥΣΟΦΟΡΟΣ ΦΛΕΨ

[Μυθιστορία ὑπὸ ANDRÉ LAURIE.]

(Συνέχεια: ἴδε σελ. 241.)

Ὁ Ἑρρίκος ἐπροσπάθησε νὰ διηγηθῇ εἰς αὐτὸν τὰ συμβάντα, ὅτε κραυγὴ ἰσχυρὰ τῆς Κοραλίας τὸν διέκοψεν αἰφνιδίως.

Ἡ νεανὶς ἀποσπασθεῖσα ἀπὸ τὸν βραχίονα τοῦ ἀδελφοῦ της, ὅστις τὴν ὑπεστήριξεν ἀκόμη, κατέπεσεν ἐπὶ τοῦ ὕψους ἐδάφους, καὶ χωρὶς λέξιν νὰ προσέρῃ, σχεδὸν παραληρούσα, ἐδείκνυε μὲ τὸν δακτυλὸν της τὸν σκύλον, ὁ ὁποῖος, ἀφ' οὗ ἀνίχνευσε τὰ περίξ μὲ ἀνησυχίαν, ἤρχισε νὰ ξυμμιμνῶδες τὰ πρὸς τὴν γῆν μέρος τοῦ παλαίου τοῖχου αἱ προσπάθειαι του ἀπεμάρκυναν τὸ παραπέτασμα τοῦ φυλλώματος καὶ ἐφάνη τὸ σκοτεινὸν ἄνοιγμα τοῦ φεγγίτου.

— Ἐδῶ... ἀπ' ἐδῶ ἴσως, ἐπιθύρυσεν ἡ Κοραλία λιποθυμοῦσα.

Δι' ἐνὸς βλέμματος ὁ Χαρδουήνος ἠνύνησεν.

— Ὁ Φάνωρ!... αὐτὸς εἶνε ἡ σωτηρία... θὰ τὸν εὕρῃ! ἀνέκραξεν. Ἐνα φόρεμα... ἓνα καπέλλο... κατὰ τὴν ἰδίαν του... Γρήγορα!

Ταχὺς ὡς ἀστραπὴ ὁ Ἑρρίκος ἔτρεξε εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ Γεράρδου, καὶ ἔφερε μίαν γραβάταν, τὴν ὁποίαν ἔδωκεν εἰς τὸν σκύλον νὰ ὀφρανοῖ.

— Ζήτησέ τον, καλὲς μου Φάνωρ, ζήτησέ τον, τῷ εἶπεν ἐντόνως.

— Εὐρὲ τον, Φάνωρ μου, ἀνέκραξεν ἡ Κοραλία ἐπανευροῦσα τὴν φωνὴν της καὶ σφίξασα εἰς τοὺς βραχίονάς της τὴν ὠραίαν κεφαλὴν τοῦ ζῴου, τοῦ ὁποῖου τὸ πλατὺ μέτωπον ἐκάλυψε μὲ φιλήματα καὶ μὲ δακρυά. Εἰς σὲ καὶ μόνον ἔχομεν τὰς ἐλπίδας μας. Εὐρὲ τον!

Ὡς νὰ τὴν ἠνύνησε δὲ ὁ σκύλος ἐξέβαλε φαιδρὸν γαύγισμα, ἐκίνησε ζωηρῶς τὴν οὐρὰν του, καὶ προσήλωσεν ἐπ' αὐτῆς βλέμμα ἀνθρώπινον, φωτισμένον ἀπὸ νοημοσύνην, προσκλήσας δὲ τὸ ρύγχος του εἰς τὸ ἔδαφος, ὡφραίνοτο μὲ δύναμιν, ἐκβάλλων γαργὸν γαύγισμα ὅπως ὁλόκληρο διαφορετικὸν ἀπὸ τὸ συνηθισμένον του.

Ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς ἐκεῖ εὐρισκομένους, προσήλθον καὶ ὁ κ. Μασσά καὶ ὁ Λεγκέν, καὶ ὁ Μπολόλος καὶ ἡ φρουρά των μαύρων, ἧτις ἐκράτει πυρσούς καὶ ἔφερε μαζὶ τῆς ἀναβάρης, σχοινία, πασσάλους, ὅλοι δὲ παρήκολοῦθον, ἀσθμαίνοντες, καὶ τὰς ἐλαχίστας κινήσεις τοῦ νοήμονος ζῴου.

Μετ' ὀλίγον ἐπαυλῆθεν εἰς τὸν φεγγίτην καὶ συρθεὶς εἰσώρμησεν εἰς τὸ ἄνοιγμα. Δι' ἐνὸς κτυπήματος ἀξίνης, ὁ Λεγκέν ἐπλάτυνε τὴν εἰσοδὸν καὶ ὅλοι ἐπήθησαν χωρὶς δισταγμὸν εἰς τὴν χαμηλὴν αἰθούσαν.

Ὁ σκύλος ἐπροχώρει κατ' εὐθείαν ἐμ-

πρός, και τους βόθωνάς του προς το έδαφος κρατών, έφθασε μέχρι του κρημνισμένου πύργου. Τότε άρχισε ζωηρόν γαύγισμα, έλαθεν εις το στόμα του και έφερεν εις την Κοραλίαν έν τεμάχιον τσαλακωμένον χαρτίου. "Ητο φύλλον σχισμένον από τόν ημερολόγιον του Γεράρδου. Είς την απόδειξιν ταύτην ότι ο άδελφός της έπέρασεν άπ' εκεί, βαθυτάτη συγκίνησις κατέλαβε την Κοραλίαν και έξερράγη εις δάκρυα χαράς και άνουπητοσύας.

— Γρήγορα, έμπρός! έπανελάμβανε. "Αχ! Θεέ μου, άς μή είνε πολύ άργά! "Αλλ' ο σκύλος ίχνηλάτει με μέθοδον, έπανερχόμενος εις τά ίχνη του, όσφραίνόμενος με προσοχήν, εξετάζων λεπτομερώς εις την βάση του στύλου όπου εκάθισεν ο Γεράρδος, έστάθη άρκετά. . . Τέλος εισήλθεν εις τας άκολουθους αϊθούσας και δέν έδράβανε να φθάση εις τόν κατωφερή διάδρομον.

"Η κλίμαξ τόν εκράτησε προς στιγμήν, ώσφραίνετο τόν άέρα με άνυσυχάν, ύπόκωφον δέ ούρλιασμα έξήρχετο από τόν πλατύ στήθος του. . . έφαινετο ότι έδίσταζε να προχωρήση.

"Ο Χαρδουήνος και ο Έρρίκος συγχρόνως από τόν ίδιον φόβον καταληφθέντες, — μήπως ίδουν έξαφνα έμπρός των τόν ήκρωτηριασμένον πτώμα του Γεράρδου, — έπροσπάθησαν να πείσουν την Κοραλίαν να μείνη όπίσω.

"Αλλ' αυτή κινήσασα την κεφαλήν της, τούς άπώθησε και έξηκολούθησε να δοξίξη κατόπιν από τόν Φάνορα.

Πρώτος ο Λεγκιέν είδε τόν θάλατρον, τόν όποιον ήνοιγετο κάτω από την έλικοειδή κλίμακα, αλλά με μίαν αναβάθραν σχοινηνήν, της όποιας τώ σιδηρά άγκιστρα έμπηξε στερεά εις τόν τοίχον, κατέβη εύκολώτατα ο Φάνορ, έπειτα από μερικάς παραπονετικές κραυγάς, άπεφάσισε να πηδήση και αυτός, ένθαρυνόμενος από την Κοραλίαν, ή όποια παρετήρει με φρίκην την χαινούσαν όπήν, εις τόν βάθος της όποιας ένόμιζεν ότι θα εύρη τόν πτώμα του άδελφού της. . .

Μετ' όλίγον όλοι συνηθροίσθησαν εις τόν θαλάτρον υπόγειον, εις δέ την έρυθρών την λάμψιν των πυρσών είδον τόν παράδοξον και πένθιμον θέαμα: τόν αρχαίον τρίποδα και τόν θλιβερόν του φύλακα, δέσμιον αιωνίως εις τόν πρῶτον τόν όποιον έφρούρει. . . Ρίγος φρίκης κατέλαβε πάντας τούς θεατάς, αλλ' ο Φάνορ, άκαταπαύστως ίχνηλατών, εύρεν έξαφνα και έφερε τόν μάλλινον κάλυμμα της κεφαλής του Γεράρδου, τόν όποιον έπεσεν ότε εκρημνίσθη ούτος. "Η Κοραλία τόν έλαβε με κραυγήν χαράς. Τούτο έσήμαινεν ότι ο άδελφός της έπέρασεν άπ' εκεί, ότι έσώθη, ώς εκ θαύματος από πτώσιν, ή όποια ήδύνατο να συντρέψη, τὰ όστά του! . .

"Ο σκύλος έξηκολούθει ζωηρότερος την ίχνηλασίαν του, και ότε μέν τρέχων, ότε δέ σταματών διά να όσφρανθή καλλίτερον, εισέδυσεν εις τας μεγαλοπρεπείς αϊθούσας, αϊ όποιαί ήνοιγόnton πέραν της κρύπτης.

Οί άινευεταί τόν παρηκολούθουν ως έν όνειρώ, χωρίς καν να φροντίζουν περι των έλιγμών και των περιδρόμων του άδιεξόδου λαβύρινθου. Βεβαίον ότι θα έπανεύρουν την έξοδον, οδηγούμενοι από τόν θαυμαστόν έρμείμυτον του σκύλου, τόν παρηκολούθον έν σιωπή και περιέφερον την ζωηράν λάμψιν των πυρσών επάνω εις τούς τοίχους, τούς όποιους ούδεις ανθρώπινος όφθαλμός είδε από πολλών αίωνων, πριν τολμήση να εισδύση εκεί τόν παράτολμον παιδίον.

"Έξαφνα κραυγή όξεitz της νεάνιδος και δυνατόν γαύγισμα του Φάνορος τούς παρεκίνησαν όλους να έπιστεύσουν τόν βήμα των.

"Η Κοραλία ήτο γονυπετής πλησίον του άναισθήτου σώματος του Γεράρδου. Τόν έσφιγγεν εις την άγκάλην της, τόν έφώναζε, τόν κατεφίλει. Και πριν τόν ιατρικόν χυθῇ μέσα από τὰ κλειστά χείλη του και να τόν κάμη να συνέλθῃ, ο Γεράρδος ήκουσε και άνεγνώρισε την φωνήν εκείνην από τόν βάθος του φαινομενικού θανάτου του.

— Κοραλία, σύ είσαι. . . "Αχ, ήξευρα πώς θα έλθης. . . έψιθύρισε. (1)

"Εμελλε να βυθισθή και πάλιν εις την άναισθησίαν, αλλ' αϊ ζωηραί περιπειήσεις τόν έπανεφερον εις την ζωήν.

Μετ' όλίγον έσηκώθη και περιέφερε τριγύρω του βλέμμα άκόμη άβέβαιον, και ότε μεταξύ εκείνων οί όποιοι τόν περιεκύκλωναν, διέκρινε τόν Μαρτιάλην Χαρδουήνον, άστραπή θριαμβού έφώτισε την κάτωχρον και ίσχνανθεϊσαν μορφήν του.

— "Α, κύριε Χαρδουήνε! . . . αυτήν την περιήμον είσοδον. . . έγώ την εύρηκα πρώτος! . . . έψιθύρισε. "Επειτα έκλινε πάλιν την κεφαλήν του επί του ώμου του πατρός του, εις την μεγάλην δέ χαράν την άνέκφραστον, ήτις τόν έπνιγεν, ο κ. Μασσαί δέν εύρε την δύναμιν να έπιπλήξη τόν υϊόν του διά την άπερισκεψίαν του.

Μετά μίαν ώραν όλοι ήσαν μαζί.

"Η χαρά δέν θνατώνει. "Η κυρία Μασσαί τόν άπέδειξε, μολονότι δέ από τας άνησυχίας, τας όποιας υπέφερε, και από την φρίκην την όποιαν ήσθάνθη μετά ταύτα όταν έμαθε την αλήθειαν, εκινδύνευσε να πάθῃ νευρικόν πυρετόν, ή σοφή θεραπεία τού ιατρού Λωμόνδου τή άπέδωκε ταχέως την υγείαν. "Η δέ Κοραλία άνέλαβε την ζωηρότητά της, ως άνθος υπό την εύεργετικήν δρόσον, από την εύτυχή στιγμήν κατά την όποιαν έπανεύρε τόν άδελφόν της. Και αυτός ο

1) "Ιδε την εικόνα του προηγούμενου φυλλαδίου.

Γεράρδος, μετά δαθύν ύπνον δεκαπέντε ώρών και άφ' ού έπτε πολυάριθμα φλυζάνια του θαυμασίου δυναμωτικού ζωμού της Μαργαρόνας, άνέλαβεν όλην την δρασερότητά του και έδήλωσεν ότι είνε έτοιμος να ξαναρχίσῃ. "Αλλ' ή Μαργαρόνα δέν θα συγχωρήση ποτέ τόν πύργον. "Αυτό τόν ρημάδι, μάτια μου, είνε στοιχειωμένο! αυτό δέν είνε για άνθρωπούς θεοφοβούμενους είνε για τούς άπιστους που προσκυνοῦνε τὰ τελώνεια. . .

Καί, όπως πάντοτε, ο Λεγκιέν είνε με την γνώμην της.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Κ'.
Η ΠΑΝΩΛΕΘΡΙΑ

"Από την τραγικήν περιπέτειαν του Γεράρδου, τόσην φρίκην ήσθάνθησαν προς τόν πανάρχαιον πύργον ή κυρία Μασσαί, ή Κοραλία, ή Μαργαρόνα και ή Λίνα, ώστε ο κ. Μασσαί επέτρεψεν εις αυτάς να έγκαταστειθούν και πάλιν εις την έπαυλιν. "Αλλως δέ άφ' ότου ο κ. Μασσαί άνέλαβε την διοίκησιν της άποικίας, έπεκράτει πλήρης τάξις. "Η έλαχίστη παράβασις των νόμων έτιμωρετο με τόν σην αυστηρότητα, ώστε και οί περισσότερον άπεσκληρυμένοι εις τόν κακόν, γρήγορα ένόησαν ότι έπρεπε να ύποταχθούν και να συμμορφωθούν προς τόν νόμον. Ταξις λοιπόν και ήσυχία έπεκράτει εκεί όπου πρὸ όλίγου ίσχυεν ή άναρχία και έγίνοντο τόσα σκάνδαλα και τόσοι διαπληκτισμοί.

"Από τινων έβδομάδων, ο Έρρίκος έφαινετο άνήσυχος και μελαγχολικός. "Η κυρία Μασσαί μετά την έπιστροφήν της τόν άντελήφθη, παρετήρησε δέ ότι ή μελαγχολία αυτή έγίνετο όλονέν μεγάλην τέρα. Καί άπεφάσισε να μάθῃ τί συμβαίνει.

"Εσπέραν τινά όλοι ήσαν εις την μεγάλην αϊθούσαν και συνωμίλουν ραδιώδως. Μόνος ο Έρρίκος, καθίσας παράμερα και στηρίζας την κεφαλήν του εις την χεῖρά του, έγραφε μηχανικώς γραμμάς και αριθμούς επί τεμαχίου χάρτου δέν έλάμβανε μέρος εις την συνομιλίαν και έφαινετο ξένος εις τὰ συμβαίνοντα περί αὐτόν.

"Η κυρία Μασσαί ήλθε και εκάθισε πλησίον του, άφ' ού δ' έλαβε με στοργήν την χεῖρά του, τῷ είπε.

— Τί έχεις, παιδί μου; ή Κοραλία παρετήρησεν, όπως και έγώ, ότι μεγάλη άνησυχία σε βασανίζει. . . είπέ μου, τί έχεις; "Ηλθαν δυσάρεστοι είδησεις από τὴν Γαλλίαν και από την "Αγγλίαν; . . . είσαι άρρωστος;

"Ο Έρρίκος άνετινάχθη αἰφνιδίως, αλλ' επί τινας στιγμάς έμεινε σιωπηλός.

— Τί τόν όρελος και άν σάς έδωσα λεπτομερείς εξηγήσεις;

— Πώς τί τόν όρελος; μία μεγάλη λύπη σε κατατρώγει. "Αν έγώ δέν είμ πορῶ να σε βοηθήσω, συμβουλευέσου τὸν

πατέρα σου, τόν ιατρόν, τόν Χαρδουήνον ακόμη. Μολονότι είνε νέος ακόμη, έχει δυνατόν κρίσιν και ή γνώμη του έχει βαρύτητα.

— Τόν Χαρδουήνον; . . . Πραγματικῶς, αυτός είμφορεί να με βοηθήσῃ να εύρω την λύσιν αὐτοῦ τού προβλήματος! . . . άνέκραξεν ο Έρρίκος. Διά μιάς δέ άφήσας την νάρκην του, έτρεξεν εις την τράπεζαν όπου ο Χαρδουήνος και ο Γεράρδος έγαράττον τόν διάγραμμα των ύπογείων εις τὰ όποία έφερεν ο φεγγίτης, ο άνακαλυφθείς από τόν Γεράρδον.

— Χαρδουήνε, είπεν ο Έρρίκος, βοηθήσέ με. Πέντε εβδομάδας τώρα, τόν πλέον άπροσδόκητον έμπόδιον παρουσιάζεται έμπρός μου. . . "Αν μάλιστα τὰ πράγματα εξακολούθησουν κατ' αὐτόν τόν τρόπον, μου φαίνεται ότι . . .

"Αλλά δέν έξηκολούθησε τόν λόγον του.

— Τί σου φαίνεται; λέγε! είπεν ο κ. Μασσαί καταληφθείς από αἰφνιδίαν άνησυχίαν.

"Ο Έρρίκος έμεινε σιωπηλός επί τινας στιγμάς, έπειτα δέ, έν μέσω της γενικής προσοχής, είπε τὰ εξής:

("Επεται συνέχεια)

ΑΡ. Π. ΚΟΥΡΤΙΔΗΣ

ΚΥΝΗΓΙΟΝ ΕΛΕΦΑΝΤΟΣ

"Όσοι είδαν έλέφαντας εις Ζωολογικούς Κήπους, όσοι ένθυμούνται τόν είρηνικόν εκείνον και άκακον Μπαμπάν τού Μοντενέγγρου, εις τας "Αθήνας, ή όσοι άναγινώσκουν τὰ κατά τόν ήμερον και εύπειθῇ Γολιάθ εις την Χρυσόφορον Φλέβα, βεβαίως δέν θα άναλογίζωνται εις ποίους φοβερούς κινδύνους εκτίθενται οί κυνηγί, οί προς βάλλοντες τὰ ίδια αυτά ζῷα, όταν εύρίσκωνται έν άγρία καταστάσει, εις τὰ μυστηριώδη δάση της "Ασίας και της "Αφρικής! Καί όμως, φίλοι μου, ο έλέφας δέν είνε κατοικίδιον ζῷον. "Εξημερώνεται εύκολα, αλλ' εις τὰ δάση του δέν είνε διόλου ήμερος, και τόν κυνήγιόν του είλε τόνσον κινδυνώδες, όσον και οί ούδηποτε άλλου εκ των άγρίων θηρίων, των άνημέρων.

"Ακούσατε την ιστορίαν αυτήν, την όποιαν μάς διηγήθη έσχάτως έλλην κυνηγός κοσμογυρισμένος, όταν ήμεις μαζί του χάριν κυνηγίου εις τόν Σούνιον:

"Γνωρίζετε, μάς είπεν, ότι οί έλέφαντες άπαντῶσιν εις την "Αφρικήν και εις την "Ασίαν. Θα σας όμιλήσω μόνον περί των έλεφάντων της "Ασίας, διότι εκεί, όταν κάποτε έταξείδευσε εις τόν κόλπον της Βεγγάλης, μου έδόθη εύκαιρία να παρευρεθῶ και εις κυνήγιον έλέφαντος.

"Αλλά και οί έλέφαντες της "Α-

σίας έχουν περγαμηνάς ευγενείας, όπως και οί έλέφαντες της "Αφρικής. Θέλω να είπω ότι ή ιστορία τούς μνημονεύει από της αρχιότητος, διότι άναγνώσατε τόν Τίτον Λίβιον, θα είδατε ποίον ρόλον έπαίξαν οί έλέφαντες της "Αφρικής κατά τας έκστρατείας τού "Αννίβ. Οί Καρχηδόνιοι τούς είχαν κάμη κατοικίδια ζῷα και τούς μετεχειρίζοντο τρόπον τινά ως ζωντανούς πύργους εις τούς πολέμους κατά των Ρωμαίων. "Αλλά θα ένθυμησθε έπίσης ότι και πρὸ των στρατιωτῶν τού Μεγάλου "Αλεξάνδρου άντιπαρετάχθησαν οί πελώριοι άσιανοί έλέφαντες τού Πάφου, οί όποιοι « δια των τρομερών κραυγών των κατεπόνουν τὰ ὄτα » όπως λέγει άλλος ιστορικός.

"Σήμερον κυνηγῶν τούς έλέφαντας μόνον διά τούς χαυλιόδοντάς των. Σας είπα ότι παρευρέθη εις έν τοιούτον κυνήγιον, όταν έταξείδευσε εις τόν κόλπον της Βεγγάλης "Ητο άκριβῶς εἰς μίαν από τὰς μεγάλητέρας και μυστηριωδεστέρας των "Αδαμάνων νήσων. Καθώς γνωρίζετε, τόν άρχιπέλαγος τούτο καίται άπέναντι της χερσονήσου Μαλάκας. Οί "Αγγλοι έχουν κ' έδω άποικίαν.

"Εξεκινήσαμεν ένα πρῶτὸ με πολυάριθμον συνοδείαν ίθαγενῶν κυνηγῶν, ισχνῶν, χαλκωχρών "Ινδῶν, ήμιγύμων. Τὰ όπλα των ήσαν

δόρατα από μπαμπού, με αἰχμήν χαλυβδίνην. Μόνον δυο "Ινδοί, ο Βιβεκάκης και ο Δουχουάντας, ένας "Αγγλος και έγώ, ήμεις όπλισμένοι με έπικαληπτικές καραμπίνες, μάλλον πολέμου όπλα παρά κυνηγίου, αλλά δέν έπρόκειτο βέβαια να σκοτώσωμεν τίγρεις! . . . Αἱ σφαῖραι μας μετά δυσκολίας ήμποροῦσαν να διαπεράσουν τόν δερμα τού ζῷου, τόν όποιον, παράτολμοι, εζήτούμεν να καταβάλλωμεν.

"Οί έλέφαντες ζοῦν συνήθως κατ' άγέλας: αλλά την ήμέραν εκείνην έπρό-

κειτο ναπαλλάξωμεν την χώραν από ένα έλέφαντα, ο όποιος, με τόν σκύμον του, κατέστρεφε και έλεηλάτει τὰς φυτείας.

"Ηκολουθούμεν ένα ποταμόν, τού όποιου ή κοίτη έφράσσετο συχνά από βράχους και κορμούς δένδρων. Οί ίθαγενείς έμποροῦντο ο εις κατόπι τού άλλου, επί τού στενοῦ μονοπατίου της όχθης. "Όταν έφθασεν εις μέρος όπου ή κοίτη ηύρυνετο κ' έσχημάτιζεν έν είδος λίμνης, ή συνοδεία έσταμάτησεν. Εἰς άπόστασιν τριακοσίων περίπου βημάτων, ήρχίζε δάσος πυκνόν, συκεῶν και φοινίκων. Μεταξὺ τού δάσους και τού ποταμοῦ, έξείναιετο έν είδος βάλτου, περικυκλωμένου από ύψηλά φυτά, και εκ πρώτης όψεως έφαινετο και εις τόν άπειρότερον, ότι τόν

"Ο Δουχουάντας έπυροβόλησε. . . (Σελ. 254, στήλ. 6.)

μέρος αυτό της όχθης ήτο πατημένον. "Οπαί και λακκοί έχαινον, αποκαλύπτοντες τὰς ρίζας των δένδρων: έδῶ κ' εκεί τὸ έδαφος έφαινετο ως καλλιεργημένον.

— Με την προσοκίδα τους τὰ κάμνουν αυτά! μου είπεν ο "Αγγλος.

"Αλλ' ή στιγμή ήτο έπίσημος. Προφανῶς εις τόν μέρος εκείνο ήρχοντο οί έλέφαντες και έπιναν. "Ο άρχηγός μου ένεισε και ο "Αγγλος μου εξήγησε δια χαμηλής φωνής, ότι θα έσταματοῦσαμεν εκεί και θα εκρυπτόμεθα όπισθεν ενός βράχου, έν τῷ μέσω των φυτῶν, έν ὃ

οι 'Ινδοί θὰ εἰσεχώρουν εἰς τὸ δάος καὶ θὰ ἠνάγκαζαν τὸ θηρίον νὰ κατέλθῃ μέχρις ἡμῶν, διὰ τοῦ στενοῦ, τοῦ σχηματιζομένου μεταξύ τῶν βράχων καὶ τοῦ ποταμοῦ.

« Εἰς τὸν ἰθαγενῶν τότε παρετήρησεν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, εἰς μέρος στεγνότερον ἀπὸ τὸ ἐπιλοιπον τοῦ βάλτου, ἕνα σωρὸν ἀπὸ καρπούς. Οἱ ἐλέφαντες ἔχουν τὴν συνήθειαν νὰ κόπτουν καρπούς, νὰ τοὺς συνθλίβουν καὶ νὰ τοὺς σωρεύουν κατὰ γῆς, διὰ νὰ σαπίσουν ὀλίγον. Ἐπειτα ἐρχονται καὶ τοὺς τρώγουν, διότι, φαίνεται, τοὺς εὐρίσκουν τότε νοστιμωτέρους. Κάπου ἀνέγνωσα, ὅταν ἦμουν μικρός, αὐτὴν τὴν λεπτομέρειαν, καὶ ἐνεθυμούμην κάλλιστα τὴν φράσιν : « Δέγουν ὅτι ὁ ἐλέφας ἐξαγριούται φοβερά, ἂν προσβληθῇ καθ' ἣν στιγμήν ἐρχεται νὰ φαγῇ τοὺς καρπούς, τοὺς προετοιμασθέντας ὑπ' αὐτοῦ » ὁ κυνηγὸς ἐκτίθεται εἰς μέγαν κίνδυνον, καὶ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει δὲν ὑπάρχει σχεδὸν σωτηρία δι' αὐτόν. »

« Ἐν τούτοις οἱ 'Ινδοὶ εἰσεχώρησαν εἰς τὸ δάος καὶ ἐπροχώρουν εἰς διπλοῦν στίχον κυκλικῶς, ἐκβάλλοντες ὀξείας κραυγὰς καὶ κτυπῶντες μικρὰ τύμπανα... Μετ' ὀλίγον βήματα βρέα ἠκούσθησαν πλησιάζοντα, καὶ ἀντήχησεν ἕν εἶδος ρόγχου παρκαταμένου, διακοπτομένου ἀπὸ ἡχούς οἰονεὶ σάλπιγγος.

« Πρόσεξε μὴν πυροβολήσης, μοῦ εἶπεν ὁ Ἀγγλος, ἂν δὲν ἰδῇς νὰ πλησιάσῃ τὸ ζῷον τοῦλάχιστον εἰς ἀπόστασιν δέκα βημάτων.

« Ἡ σύστασις αὕτη ἐπέτεινε τὴν συγκίνησίν μου.

« Ὀλίγον κατ' ὀλίγον αἱ κραυγαὶ τῶν 'Ινδῶν ἐγίνοντο ἀσθενέστεραι. Ἐνόησα, ὅτι ἦσαν βέβαιοι πλέον ὅτι τὸ ζῷον διηρμήνετο πρὸς ἡμᾶς, καὶ ἠρξάσθησαν νὰ σχηματίζουσιν ζώνην, ὅπως τὸ συγκρατήσουν μεταξύ ἡμῶν καὶ τοῦ ποταμοῦ.

Ἐξάφνα, ἀπὸ τοὺς φοίνικας τοῦ δάσους, ἐπρόβαλεν ἐλέφας θαυμάσιος, μετὰ δύο χαυλιδόντας καταλεύκους, ἀπαστράπτοντας.

« Ἐσταμάτησε πρὸς στιγμήν, ὥσφρανθη θορυβῶδως τὸν ἀέρα μετὰ τὴν προβολὴν τοῦ, ἐξέπεμψε κραυγὴν, καὶ κατόπιν, μετὰ βήματα βραδέα, ἐπροχώρησε πρὸς τὸν ποταμόν. »

« Κι' ἔλεγα μὲ τὸν νοῦν μου: ἐρχεται νὰ φάγῃ τοὺς καρπούς, τοὺς ὁποίους ἠτοίμασα... θὰ ταραξώμεν τὴν εὐχίαν του... καὶ τί θὰ γίνωμεν, Θεέ μου! Ἡ φράσις τοῦ περιγητοῦ ἐπανήρχετο εἰς τὴν μνήμην μου : « ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει δὲν ὑπάρχει σωτηρία. » Κι' ἰδοὺ ὅτι ἀκριβῶς ἡ περίπτωσις αὕτη ἐμελλε νὰ εἶνε ἡ ἰδική μας, ἡ ἰδική μου... ἔπρεπε νὰ προσέξω πολὺ εἰς τὴν σκόπευσιν ἀλλοιμονὸν ἂν ἡ βολὴ μου δὲν ἦτο ἐπιτυχής! »

« Ἐν ᾧ ἐσυλλογιζόμην αὐτὰ, ἀντήχησε πυροβολισμός... Ὁ 'Ινδὸς Βιδεκάμης εἶχε πυροβολήσῃ. Εἶδα τὸν καπνὸν ἀναρχόμενον ἀπὸ τὸν πλησίον μου θάμνον, ἀλλ' ὁ ἐλέφας δὲν ἔπιπεν. Εἶχε σταματήσῃ ἡ προβολὴς τοῦ ἀνυψώτου καὶ συνεστρέφετο ὡς βόας πελώριος. Ἐξάφνα κατεδιόσθη μετ' ὁρμῆν, καὶ ὅταν πάλιν ἀνυψώθη, ἐκράτει μετέωρον καὶ ἐκράδαινε τὸν δυστυχῆ κυνηγόν. »

« Ὁ Βιδεκάμης εἶχεν ἀπορρίψῃ τὸ ὄπλον του καὶ ἐκίνε χειρὰς καὶ πόδας, ἐκβάλλων κραυγὰς ἀπογνώσεως. Ἐδλεπα καὶ ἔρρισα τοὺς δύο ὀξείας καὶ φοβεροὺς χαυλιδόντας, οἱ ὅποιοι μετ' ὀλίγον θά τον κατεξέσχίζαν, ἂν τὸ ζῷον δὲν θά τον συνέτριβε πρῶτα μετὰ τὴν προβολὴν τοῦ. Ἐκαμα νὰ πυροβολήσω. Τὴν στιγμήν ἐκείνην ἐλησμόνησα τὸν ἰδικόν μου κίνδυνον καὶ δὲν ἐσυλλογίσθην παρὰ τὴν σωτηρίαν τοῦ συντρόφου μου. Ἀλλὰ τὸ θηρίον ἐκίνε διαρκῶς τὴν πελώριαν κεφαλὴν του, καὶ ἐφοβήθη μὴπως ἡ βολὴ μου προσενηγήσει χειρότερον κακόν... Ἡμποροῦσε ἐξαίρετα νὰ φονεύσῃ τὸν κυνηγόν ἀντὶ τοῦ ζῴου!... Ἀλλ' εἶδα ἔξαφνα ἄλλον θάμνον νὰ κινῆται, καὶ τὸ λευκὸν στέριον τοῦ ἀρχηγοῦ Δυχουάντα ἐπρόβαλεν, εἰς ἀπόστασιν ὀλίγων βημάτων ἀπὸ τοῦ ἐλεφάντος. Σὰς βεβαίῳ ὅτι δὲν λησμονεῖ κανεὶς ποτὲ παρόμοια θεάματα. Νομίζω ὅτι τὸν βλέπω ἀκόμη ἐμπρός μου τὸν Δυχουάνταν, ὅπως ἐστάθη πρὸ τοῦ θηρίου καὶ ἐξέτεινε τοὺς μαύρους βραχίονας διὰ νὰ σκοπεύσῃ... Ἐσκόπευσεν ἀρκετὴν ὥραν, ἀπέχων δύο μόλις βήματα ἀπὸ τὸν κολοσσόν. Ἐπὶ τῆς ράχεώς του, τὴν ὅποιαν ἐκάλυπτεν ὕψαμα λευκόν, ἡ πυριτιδοθήκη του ἐσηχμαίετο ἐρυθρὰν κηλίδαν. Μοῦ ἐφαίνετο ἀπὸ τώρα ὡς κηλὶς αἱματος... »

« Παρηκολούθουν τὰ κινήματά του μετ' ἀγωνίαν. Ἐπυροβόλησεν... Εἶχε σκοπεύσῃ εἰς τὸν ὀφθαλμὸν καὶ ἡ σφαῖρα τοῦ ἡμιπρόρου εἰς εἰσδύσῃ εἰς τὸν ἐγκέφαλον, διὰ τῆς μικρᾶς ἐκείνης ὀπῆς, τῆς μόνης ἀνοικτῆς ἐπὶ τοῦ ἀδιαπεραστοῦ θώρακος τοῦ παχυδέρμου. Καὶ ὁ ἐλέφας ἔπεσε νεκρός, « μέγας μεγαλω-στὶ » ὡς λέγει ὁ Ὀμηρος, ἐν ᾧ ἡ χαλαρωθεῖσα αἰχρὴν προβολῆς του, ἀγγέλει τὸν δυστυχῆ Βιδεκάμην λιπόθυμον.

« Ἐσπεύσαμεν νὰ τον περιποιηθῶμεν. Ὅταν συνῆλθε, παρεπονέτο ὅτι ἤσθανε τὸ ζωηρόν ἐσωτερικὸν πόνους εἰς τὸ στήθος, εἰς τὰ πλευρά. Δὲν ἤξεύρω τί ἀπέγινεν. Ἴσως καὶ νὰ ἀπέθανε μετ' ὀλίγον καιρὸν. Ὁ Δυχουάντας, ὑπερήφανος διὰ τὸν θρίαμβόν του, ἀπέκοψε τὴν οὐρὰν τοῦ ἐλεφάντος καὶ τὴν ἀνήρτησεν ὡς τράβαιον εἰς τὸν τοῖχον τῆς καλύθης του. Αἱ φυτεῖαι ἐσώθησαν ἀπὸ τὴν καταστροφὴν, καὶ ὁ σωτήρ τῆς χώρας ἦτο αὐτός! »

« Ἐσπεύσαμεν νὰ τον περιποιηθῶμεν. Ὅταν συνῆλθε, παρεπονέτο ὅτι ἤσθανε τὸ ζωηρόν ἐσωτερικὸν πόνους εἰς τὸ στήθος, εἰς τὰ πλευρά. Δὲν ἤξεύρω τί ἀπέγινεν. Ἴσως καὶ νὰ ἀπέθανε μετ' ὀλίγον καιρὸν. Ὁ Δυχουάντας, ὑπερήφανος διὰ τὸν θρίαμβόν του, ἀπέκοψε τὴν οὐρὰν τοῦ ἐλεφάντος καὶ τὴν ἀνήρτησεν ὡς τράβαιον εἰς τὸν τοῖχον τῆς καλύθης του. Αἱ φυτεῖαι ἐσώθησαν ἀπὸ τὴν καταστροφὴν, καὶ ὁ σωτήρ τῆς χώρας ἦτο αὐτός! »

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΜΑΝΝΑ

Καθούμουνε 'ς ἕνα ἐξωκλήσι σὲ συλλογὴν βαθίαν πολλὰ ὥρα κι' ἀπὸ ἕνα ἀντίκρυ κυπαρίσσι μετὰ κίτα μιά μαυροφόρα.

Δάκρυα θωρῶ 'στὰ βλέφαρά της γέρνει τὴν κεφαλὴν 'στὰ στήθη κι' ἀργὰ κινάει σὰν νυχτοβάτης σὰν ἔννο φεύγει παραμυθί.

— Παιδί θὲ νάχῃ πεθαμένο ποῦ μῦθοιζαν, ἡ κακομοῖρα... νοιώθω τὸ μάτι δακρυμένο κι' ἀργὰ τὸν ἄλλο δρόμο ἐπῆρα.

I. N. ΓΡΥΠΑΡΗΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Κουριοκεφαλῆς προσελθὼν ὡς ὑπηρετὸς εἰς Κατάστημα μουσικῶν ὀργάνων.
Μία πελάτις: — ἔχετε κομμάτια πιάνου;
Ὁ Κουριοκεφαλῆς: — Ὁχι, κυρία! ἡμεῖς ἐδῶ πωλοῦμε μόνον πιάνο ὀλόκληρα!
Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Μουσικῆς φωνῆς [Ε]

Εἰς τὸ μάθημα τῆς Φυτολογίας:
Ὁ διδάσκαλος: — Εἰπέ μου ἕν ζῷον ὑπαρ-
μενον εἰς τὴν τάξιν τῶν βατράχων.
Ὁ Μαθητής: — Ὁ Βάτραχος, κύριε κα-
θηγητά.

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Κιθάρας

Δόρα: — Γιαννάκη, γιατί ἔγραψες τὴ λέξη
κουνέλι μετὰ δύο λάμψας; Πρέπει νὰ σβύσῃς τὸ ένα.
Γιαννάκης: — Καὶ ποῖ ἀπὸ τὰ δύο;
Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Μαρμαριτσίδου [Ε]

Εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ὁ Κουτοπόνητος λέγει
πρὸς ἕνα ἄλλον:
— Βρε σὺ! 'ς τὴν Ἐκκλησίαν τῶς φωνί! Πῶς
πῶ, τί ἄμαρτια!... Δόσε μου καὶ μὴν λιγάντα.
Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Πυλιδίου [Ε]

— Σεύρεις, Τζέννη, πῶς γράφουν τὸ δέκα ἐπτά;
— Ναί! ἕνα καὶ ἑπτὰ.
— Ἀμὲ τὸ εἰκοσιεῖς;
— Δύο καὶ ἑξή.
— Ἀμὲ τὸ τριάντα;
— Τρία καὶ... ἄντα!

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Χλόης τοῦ Κυριακοῦ [Ε]

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΥ ΣΑΜΑΡΤΣΙΔΟΥ

Ο ΦΩΤΗΣ

ΠΟΙΗΜΑ ΕΠΙΚΟΛΥΡΙΚΟΝ

Εἰς κομψὸν τομίδιον, περιέχον καὶ ἑτέρα
δύο ποιήματα τοῦ Σαμαρτσίδου, τὴν
ΜΠΕΞΑΝ καὶ τὴν ΤΟΠΟΛΙΑΝ, κο-
σμούμενον δὲ διὰ τῆς εἰκό-
νος τοῦ ποιητοῦ, μετὰ πα-
νομοιοῦτον τῆς ὑπο-
γραφῆς του.

Εὐρίσκεται ἐν τῇ Γραφείῳ τῆς
« Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν » καὶ τι-
μάται φρ. 0,60.

ΔΙΑΠΛΑΣΤΙΚΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Εἰδότε λοιπὸν καὶ τὸ 2ον Δελτίον Εἰσφορῶν
ὑπὲρ τοῦ « Ἑλληνικοῦ Παιδῶν » καὶ εἰδότε ὅτι οἱ Ἑλ-
ληνικοὶ δὲν περιορίζονται μόνον εἰς λόγια. Τὸ
πρῶτον προμηθεύει ἄλλ' ἄσφαλως, ὅστε ἡ
ἐπιτυχία νὰ εἶνε βεβαία. Εἶχε δικαίον τὸ Ταπει-
νὸν Ἰόν ποῦ μοῦ ἔγραψεν: « Ἐπαύσα νὰ ἐλ-
τῶ εἰς τὴν πραγματοποίησιν τοῦ ὄνειρου μας,
ἀλλ'... μοῦ φαίνεται πλέον πραγματοποιημέ-
νον. » Αὐτὸ εἶπε! Δὲν μένει τώρα παρὰ νὰ ἐ-
κτελέσῃται ὅσοι δὲν ἐνέργησαν μέχρι τοῦδε, ἐπιπο-
λεῖντες ἀπὸ τῆς ἐξέτασις, καὶ νὰ ἐπιγράψουν
τὸν τὸ Παράσημα τὸν τύπον τῆς ἐπιστολῆς.
Τώρα ποῦ ἔχουν ἡνυχάν, καὶ νὰ στείλουν τὰ ἀν-
τίγραφα εἰς φίλους τῶν καὶ νὰ προτρέψουν καὶ
ἑαυτοὺς νὰ κάνουν τὸ ἴδιον. Ἐυχόκαμεν εἰς τὸν
λόγον, ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ σταματήσωμεν. Ἐν-
έργεια, καὶ πάλιν ἐνέργεια, καὶ ἀκόμη ἐνέρ-
γεια!

Ἐλαβε, Ἀνθόλλιον τῆς Ἐρήμου, καὶ τὴν
ἐκείναι συλλογὴν καὶ ἐδίδοξα δύο - τρία ποιημα-
τάκια, ἅτινα νὰ προστεθῶν μετὰ τὰ ἄλλα. Ὅστε,
ἐλπίεις, ἡ παρακαταθήκη οὐδ' αἶνει. Ἐννοεῖται
ἡ δὲν ἐκλήγω μόνον τὰ ὀρειότερα, ἀλλὰ καὶ τὰ
καλλήτερά τε διὰ τὸ οὐλόν μας. Οἱ ποιηταὶ
ποῦ μοῦ ἀνατίθει εἶνε βεβαίως ἐκ τῶν δοκιμο-
τέρων σου συλλογῶν ἀπὸ τὸν Σολομὸν, τὸν
Μακροβίον καὶ μὴν συλλογῶν Δημοτικῶν Τρα-
γουδιῶν. Εὐχόμαι νὰ μοῦ γράψῃς γρήγορα ὅτι
ἡ ἐπιτομή σου ἔγινεν ἐντελὲς καλὰ.

Ἀνδρὲς Ἐυδοκίμω, αὐτὴν τὴν φορὰν δὲν
ἔμεταγίρισθαι τὸ ψευδώνυμόν σου, διὰ νὰ σε
συγκρίνῃς μετὰ τὸν θρίαμβον τῶν ἀπολυ-
τῶν ἐξετάσεων σου. Τὴν ἐννοῶς εἶπε εἰς τὰς ἐ-
ξέτασεις, καὶ φαντάζεσαι τὴν χαρὰν καὶ ὑπε-
ρηφάνειάν μου, ὅταν σὲ εἶδα πρωτεύοντα, ἀρι-
στεύοντα, χειροκροτούμενον, κερδίζοντα καὶ τὰ ἐ-
κείνῃ πρῶτα Βραβεῖα τῆς Γαλλικῆς! Ἀνέγνωσα
ἐπιστολὴν καὶ τὸ ὥραϊν λογιζομαι. Τὰ ὅποια ἐξεφώ-
νησαι κατὰ τὴν τελευταίαν ἔγχε! Καὶ σου εὐχο-
μαι ἀπὸ καρδίας τὴν ἰδίαν ἐπιτυχίαν εἰς ὅλους
τοὺς διαγωνισμοὺς εἰς τῶς ζωῆς σου. Διότι, μὴ
νοήσῃς ὅτι μόνον εἰς τὴν Σχολὴν γίνονται διαγ-
ωνισμοί... Καὶ ἡ ζωὴ ἔχει τοὺς ἰδικούς της.

Δὲν δύνασαι νὰ φαντασθῇς τὴν χαρὰν μου—
μοῦ γράφῃς ἡ Αἰκατερίνη Καρδάρη, — ὅταν,
εἰς ἑβδομάδα μετὰ τὴν δημοσίευσιν τῆς προ-
τάσεώς μου, ἤρχοντο νὰ μοῦ ἔρχονται βροχὴν
καὶ ὀμίχλη. Διὰ τοῦτο ἐπιδοκίμαζα καὶ ἐγὼ τὴν
ἰδίαν τῆς Ἑλένης Λουκάτου περὶ τῶν συνδρο-
μῶν σου λυποῦμαι ὅμως πολὺ, ἐπεὶ δὲ δὲν δύ-
ναμαι νὰ ἀπαντῶ καὶ εἰς ὅσους μοῦ γράσονται μὲ-
ν μὲ τὸ ψευδώνυμόν των, ὅπως π. χ. εἰς τὴν
Μαργαριτεφόρον, παρὰ τῆς ὁποίας πρὸ πολλοῦ
ἔλαβε δελτίον, χωρὶς νὰ δύναμαι νὰ εἴς το
ἀνταποδῶν. — Φυσικὰ, ὅσοι γράσονται μόνον με-
τὰ τὸ ψευδώνυμόν των, χωρὶς διευθύνειν, δὲν πρέ-
πει νὰ ἔχουν ἀξίωσιν ἀνταποδόσεως. Ὅσον διὰ
τὴν ἀξίωσιν σου περὶ ἀποστολῆς διευθύνσεων, μετὰ
ἡμῶν μοῦ σοῦ λέγω ὅτι μοῦ εἶνε ἀδύνατον.

Λάμπρη Π. Παπαγεωργίου, ἐχάρην ποῦ ἔ-
λαβε ἐπιστολήν σου, ὅσπερ ἀπὸ τῶν καίρων.
Ἐκ τῶν προτεινόμενων ψευδωνύμων, τὸ πρῶτον
εἶνε κατεπιτημένον, τὸ δεύτερον δυσανάγνωστον,
τὸ τρίτον ἀκατάληκτον. Περιμένω ἄλλα πρὸς ἐ-
λπίαν καὶ ἀναβάλλω τὰς προτάσεις σου, ἂν οὐ
καὶ ἡμεῖς μετὰ νέον ψευδώνυμον, ἀλλὰ νὰ τὰς ἐ-
κτελέσῃς.

Τὴν τῆς Ἐλευθερίας, ἂν οὐ ζητῇς τὴν κρι-
σιν μου εἰλικρινῶς, θὰ σοῦ τὴν εἴπω. Τὸ ποιη-
ματάκι « Γῆ καὶ Θάλασσα » μοῦ ἤρρε περισσό-
τερον ἀπὸ τὸν « Φουρὸν Ἀγγέλων » — κάπως βε-
βαιωμένον αὐτό. — Ἀλλὰ δὲν μοῦ ἐφάνη τέλειον εἰς
ὅλας τὰς λεπτομερείας. Ἡ σιγούργα καὶ τῶν
ζῶον ἀμειψίται.

Βρετανικὴ Δέον, δὲν εἶνε ἐλευθερὸν τὸ ψευ-
δώνυμον, τὸ ὁποῖον προτείνει πρὸς ἀνταπόδο-
σιν τοῦ παιδιοῦ. Ὅταν θὰ μοῦ στείλῃς ἄλλο
ἐπανάλαβε καὶ τὰς προτάσεις σου.

Νομίζω, Ζοφερὸν Νέφος, ὅτι εἶνε ἀδίκον, ὅ-
τι κανὲν ὄνομα δὲν παρέλπει. ἂν ὅσα ἀνέφερον ἡ
ἐπιστολή, ἡ ἀνογγέλλουσα τὴν σύστασιν τοῦ Συλ-
λόγου σας. Ὅσον διὰ τὴν Πηροπορίαν, ἔχουσιν
τί μου συνέβη. Τὴν εἴπα γράφῃς: « τὸ Ζοφερὸν
Νέφος συγκαίρει τὸν τόπον διὰ τὰς λαμπράς του
ἐξετάσεις », ὅταν βλέπω τὴν ἰδίαν ἀκριβῶς πληρο-
φορίαν εἰς τὰς ἐπιστολάς δύο-τρίων ἄλλων φίλων
μου ἐκ τῆς πόλεως σας. Καὶ τότε εἶπα: Τί συμ-
βαίνει; διὰ τί τὴν προβολὴν; ὡς ἀπερίεστη ὁ
κατέμεινος καὶ θέλουν νὰ τον χοροδύσουν; Σκλη-
ρὸν θὰ ἦν! Καὶ ἔσθυσαν τὴν Πηροπορίαν σου.
Τώρα, ἂν με διαβεβαίωσῃς ἐπὶ λέγω τιμῇ ὅτι
δὲν συμβαίνει τοιοῦτό τι, τὴν δημοσίευσιν πολὺ
προβύμας.

Ἡ ἐντύπωσις τὴν ὅποιαν μοῦ ἐπροξένησε τὸ
ἀριστοῦργημα τοῦτο, — ὁ λόγος περὶ τοῦ « Ἐγνό-
νου Ἀδύοντατος » — εἶνε τόσον σέλιον, ὥστε
πολλοὶ θὰ προσέβη καὶ ἐγὼ ἀκούη θὰ το ἐν-
θυμῶμαι. Βεβαίως, Ἀργυροῦχος Θεμιστο-
κλῆς, δὲν λησμονοῦνται εὐκόλῃ τὰ τῶν θαυ-
μάσια διηγήματα. Ἀπὸ τὸ ποιηματάκι σου, μοῦ
ἤρρεν ἡ εἰκὼν τῆς πεταλούδας, εἰς τὸ δύο πρῶτα
τετράστιχα, ἡ ἀπὸδοσις ὅμως τῆς παρομοιωσέως
ἡμποροῦσα νὰ εἶνε συ τομωτέρα, νὰ περιορισθῇ
ἐν μόνον τετράστιχον.

Ἐλευσινία Θεά (Γ. Π.) αὐτὸ ἐκλέγω πρὸς
ἀνταπόδοσιν τοῦ παιδιοῦ. Καίρω ποῦ ἐγινω-
ρίσθης μετὰ τὰς καλὰς μου εἰλας.

Ποῖς μοῦ στέλλει ἀπὸ τὴν Πειραιᾶ λίσεις γω-
ρὶς δαμά, ἡλικίαν καὶ ψευδώνυμόν σου. Εἶνε ὁμο-
λόγησις περὶ τῆς.

Διὰ τὴν πρότασιν τοῦ Καρχαρία τοῦ Φαλή-
ρου ἐγὼ σήμερον δύο νύκτας. Ἡ μὲν Ἐυδοκί-
μω καὶ τὸν ἑταίρῳ μοῦ γράφει διὰ μακρῶν ὅσα καὶ ὁ Ρω-
μαῖος Κικέρων, σπρητομένης εἰς τὸ διὰ τοῦ Ἀσπα-
σίου καὶ αἱ Πηροπορίαι εἶνε τὸ πλέον τεκρινόν
καὶ ἐνδιαφέρον μέρος τοῦ φύλλου, ὅσα δὲν πρέ-
πει νὰ ἐπιβαρυνθῇ μετὰ τῶν προτίμων ἢ δὲ Φιλο-
πατρὶς τὰς συντομώτερας: « Εἰμὶ ὅπου τῆς ἰ-
δέας νὰ πληρονομήσῃ διδοὶ κατέστησαν ἀφῆρτοι. »
Κόπιασε σὺ τὴν αὐτὴν νὰ βρῇς τὴν ἑκέρ, μετὰ τῶν
ἀντιθέτων γνώμας!

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχο-
μαι μετὰ γοῆς εἰς τὴν Ἀλληγογραφίαν μου καὶ
εἰς τοὺς διαγωνισμοὺς μου τοὺς νέους μου εἰλους:
Μικρὰν Χωριατοπούλιν (Ε. Ν. αὐτὴ ἐξέλεξε).
Στέφανον Δάφνην (Μ. Ν. ἐπίσης). Τίς μελεῖ
(Κ. Μ. εἶνε διὰ τὰς ἐνέργειάς σου ὑπὲρ τοῦ
« Ἑλληνικοῦ Παιδῶν ».) Ἡρόδοτον τῶν Δασῶν (Α.
Π. αὐτὸ ἐγκρίνω). Χάριτον τῶν Δύσων Ἐπειδᾶ (Α.
Βαρκοῦλιν τῶν Παρὰ (καλὴν ὄργαν παρὰ ποτὶ).
Πρίγκιπα τῆς Μαργαριτσίδου (Θ. Γ.) καὶ Φιλο-
στοργον Τίδιν (Π. Κ. ἐπεὶ αὐτῶν).

Ἀσπασμοί. Πληροφορίαι ἢ Συνεργάτης
Δορὴ ἀσπάζεται τὴν Κενταύριον Θάλασσαν.
τὴν ὅποιαν γνωρίζει προσωπικῶς, καὶ ζητεῖ δι'
ἀνταλλαγῆς Μ. Μυστικῶν τὸ ὄνομα τῆς Ζωηρᾶς
Φωρῆς — ἡ Θεραπεία τῶν Μουσῶν ἀσπάζ-
εται τὴν Ναυαρχίδα τοῦ Περσίου, πρὸ τῆς ὁποίας
θὰ στείλῃ Μ. Μυστικὰ, ὅσα ἐπιστολὴν ἐκ τοῦ
ταξιδίου της: — τὸ Χαριτωμένον Χελιδόνακι
ζητεῖ τὰρχικὰ καὶ τὴν διαμονὴν τῆς Ἡλιοδό-
στου Πρωίας: — τὸ Ἡλεκτρικὸν Φῶς πληροφο-
ρεῖ τοὺς φίλους μου διὰ ὀνομάζεσθαι Δημ. Ν.
Νικολαΐδης καὶ διὰ πολλοὺ ἡλικίαι ψευδών-
υμον: — τὸ Κῆμα τῆς Σαλαμίνας συγκαίρει τὴν
Πηροπορίαν Κλεομένους διὰ τὸν Ἐπαινον τοῦ

Μποσασαίου καὶ θὰ ἤτο' εὐτυχὲς ἂν ἐλάμβανεν
ἐν ἀντίγραφον τῆς Ἐκδόσεώς της: — ὁ Τῆμος
τῆς Ἐλευθερίας ἔλαβε τὸ εὐχαριστήριον τῆς
Ναυτοπούλας καὶ τὴν προσφέρει τὰς προσήσεις
του: — ἡ Δευχὴ τῆς Καστίλλης ἀσπάζεται τὴν
Βελγίαν Ἀρτεμιν καὶ τὴν ἐκτὸς πᾶς περὶ
εἰς τὰς Σπέτσας: — ἡ Καρδία ὁπὸ Πιερὰν ἀν-
τασπάζεται τὴν Σελήνην Ἰανουαρίου καὶ τὴν
εὐχαριστεῖ διὰ τὴν κουζίνα: — ἡ Θυελλία ζητεῖ
τὰρχικὰ τῆς Ἀμαρυντίδος: — ἡ Ἰόνιος Νῆ-
σος πληροφορεῖ τοὺς φίλους μου διὰ ὀνομάζεσθαι
Ὀθρανία Ν. Ἀναστασοπούλου καὶ διὰ πρὸ πολ-
λοῦ ἡλικίαι ψευδώνυμον: — ἡ Ἀνοικτήτικη
Βραδὴ ἀσπάζεται τὴν Θάλασαν Γλαρῆν: — τὸ
Γλυκὸ Ὀνειρὸν ἀσπάζεται τὰς ἀδελφὰς Κυρια-
κοπούλου καὶ τὴν Ὑπερόπτην Κλεομένους: —
ἡ Θαλασσοπούλα ἀσπάζεται τὸν Χρυσάνθημον
καὶ το εὐχαριστεῖ διὰ τὰς περιποιήσεις του: — ὁ
Κρίτος τοῦ Κάμπου ἐρωτᾷ τὸν Σαρκοκόβαντε
πῶς κατέγεται: — ἡ Σαλωνική τῆς Ἑλᾶς πλη-
ροφορεῖ τὸ Ἄνθος τοῦ Ζαπελίου διὰ τὰρχικὰ της
εἶνε Ε. Η. Θ. Ζητεῖ δὲ καὶ αὕτη τὰρχικὰ καὶ
τὴν διαμονὴν του.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ νύκτα-
λάβουν: ὁ Ρωμαῖος Κικέρων μετὰ τὴν Ναυτο-
πούλιν καὶ Ἐρρίτταν Πελοπίαν: — ἡ Χαμένη
Ἐβελία μετὰ τὴν Μικρὴν Γεννασιόπαιδα: — ἡ
Ἐυδοκίμω καὶ τὴν Καρδάρη: — ὁ Ἀρ-
χάγγελος Γαβριὴλ μετὰ τὴν Εὐρυδίκην Καρά-
τοσαν: — Βίαν ὁ Σμυρναῖος μετὰ τὴν Κενταύ-
ριον Θάλασσαν καὶ Ἀσπριτοπούλιν: — ἡ
Ἀργυροπούλα μετὰ τὴν Πηροπορίαν Ἀεροστά-
τον καὶ Ἀσπρὸν Ἀραπάκι: — τὸ Φάσμα τῆς
Νυκτός μετὰ τὸν Φλοδοῦν τὸν Βεβένιον: — ὁ Κου-
κινός

Πέτραν.—δ' Ἀήτηςτος Ἦρωσ μετ' τὴν Καρδίαν
ὑπὸ Πέτραν.

Ἀπὸ ἑνα γλυκὺ φιλάκι στέλλει ἡ Διά-
πλασις πρὸς τοὺς εἰλοντες τὴν: *Κίχλην* (ἀπεναν-
τίας, μ' εὐχαριστοῦν πολὺ αἱ συχνὰ ἐπιστολαί
σου· το ὁμῶ· ἀδύνατον, ἀρ' οὐ μου ἔγραψες
δύο καὶ τρεῖς καθ' ἑβδομάδα, νὰ σου ἀπαντῶ
εἰς ὅλας λεπτομερεῖς, διότι ἐπὶ τέλους, τὸ φύλ-
λον μας εἶνε ἑβδομαδιαῖον;) *Γαρδένιαν* τῆς
Μαγνησίας (θεβάζεις, θὰ ἐξακολουθήσῃς νὰ
γράφῃς τὸ παλαιὸν ψευδώνυμον, ἕως νὰ τελειώ-
σῃ ὁ Διαγωνισμός;) *Ἐθνικὸν Ὑμνον* (μὲ προ-
μάξεις; τί συμβαίνει;) *Συννεφώδη Αἰθρὴν* (ἡ
ὁποία ἐγέλασε πολὺ μετὰ τὰ τελευταῖα «Φαῖδρὰ
τοῦ μηνός»;) *Ἀνδρέαν Χοντζάρια* (πολὺ με
κολακεύουν αἱ ἐκφράσεις σου· σέ συγχάρω διὰ
τὰς προόδους· ἔστειλα ἐκ νέου τὸ 15ον φύλλον.)
Σειμήνην Κόρην (εὐγε δι' ὅσα γράφεις περὶ
Ἑλληνόπαιδος· βεβαίως οἱ προθυμότεροι δὲν
ἀρκοῦνται εἰς μίαν μόνον εἰςφορὰν, ἀλλὰ στέλ-
λουν πάντοτε ὁσάκις ἔχουν.) *Χιακὴν Μαργαρί-
ταν* (ἡ Κική σ' εὐχαριστεῖ θερμῶς διὰ τὰ γραμ-
ματόσημα· εἰδὲς τὴν *Μαργαριτοφόρον*;) *Ἀγγου-
ρολογιώτατον* (ἔσχισα τὰ δύο περὶ τὰ λυσόχαρ-
τα· ὥρα ἡ περιγραφή τῆς ἀγορᾶς;) *Χωλὸν Δι-
άβολον* (πῶς περνᾷς εἰς τὴν πατρίδα; ἀλήθεια,
αἰῶναι θὰ σου ἐφάνησαν αὐταὶ αἱ ἡμέραι τῆς κα-
θάρσεως, ποῦ τὴν ἔβλεπες ἀπεναντί σου, χωρὶς
νὰ ἡμπορῇς νὰ ὑπάρῃς;) *Ναυαρχον Θεοβέρταν*
(καλὴν διασκέδασον· ἀναμείνω τὰς ἐντυπώσεις
σου) *Ἰον τοῦ Ἄγγρου* (ἄς ἐλπίσωμεν ὅτι τοῦ
χρόνου θὰ ἔλθουν τὰ πράγματα πλέον αἰαία, δη-
λαδὴ κατὰ τὰς εὐχὰς μας· ἡ ἐπιστολή σου πολὺ
μ' εὐχαρίστησε, μετὰ δὲ σου τοὺς φόβους περὶ
τοῦ ἐναντίου;) *Βλαχοπούλαν* (ἔστειλα· αἱ
πληρωμαὶ ἐκ τοῦ Ἑξωτερικοῦ λογαριάζονται εἰς
φράγγα χρυσᾶ, ὥστε ἡ τιμὴ τῆς δραχμῆς δὲν σε
ἐνδιαφέρει;) *Ἀρτάκη τοῦ Παλατερῆ* (σοῦ ἔστει-
λα ἀγγελίας καὶ εὐχαριστῶ διὰ τὰς καλλίστας
διαθέσεις;) *Χιλήν* τοῦ *Κηφισοῦ* (χαριτωμένα
τὰ παιδικὰ Πνεύματα τῆς Τξέης· νὰ μού τὴν
φιλικὴν ἄμω γυρίσῃ ἀπὸ τὸ Παρίσι;) *Σιωπηλὴν
Νύκτα* (καὶ ὅμως, περίεργον! τὸ φύλλον στέλλε-
ται τακτικώστα κατὰ Σάββατον· οὐτε ἔλαβα
ποτὲ ἐπιστολὴν σου χωρὶς νὰ σοῦ ἀπαντήσω· ἡ
μαρμὰ εἶνε τώρα καλὰ;) *Χαριτωμέναν Χελιδ-
νάκι*, *Ἀνθὸς τοῦ Ζαπτείου* (ἂν θέλῃς νὰ φα-
νερώσῃς τὸ νόμα σου, ἀρ' οὐ σοὶ ἐξητήθη εἰμ-
πορεῖς νὰ στείλῃς ἐν ἐπισκεπτήριον μετὰ δύο λέ-
ξεις· αὐτὸ ἐπιτρέπεται;) *Καλὸς Ὁρίσας* (δὲν
ἀμφιβάλλω ὅτι εἶνε λαμπρὸ κορίτσι αὐταὶ αἱ
δύο εἰλαί μου καὶ πολὺ θὰ ἤθελα νὰ τὰς γνωρί-
σω κ' ἐγὼ· τί; ἤθελες νὰ εἶνε εὐτυχεῖς καὶ
ζῶντες ὁ Γκὺ καὶ ὁ Γωλιτέρος; ἀπὸ τὰ 1200·
ἀδύνατον!... δηλαδὴ, μὴ πειραχθῇς, ξεύρω καλὰ
τί ἐννοοῦσιν, ἀλλὰ ἤθελα νὰ στενεύω.) *Ταῦτέ-
στην* (ὦ, εἰμαι βεβαία ὅτι ποτὲ δὲν θὰ μού γί-
νῃς βαρετὴ, ὅσον συχνὰ καὶ ἂν μὴ γράγῃς· θὰ
σε παρακαλέσω μάλιστα νὰ τηρήσῃς τὴν ὑποσχέ-
σιν σου· τὴν ἡμερὴν ἐπιστολὴν σου ὥριστάτην.)
Ἰπποτὴν (*Μαν·Ζουράναν* καλῶς σου ὑστερ' ἀπὸ
τόσον καιρὸν! καὶ ἐγὼ λυποῦμαι, ποῦ ἐσταμά-
τησε τὸ ἔσπαθώμα, ἀλλὰ ἄς ἐλπίσωμεν ὅτι
τώρα μετὰ τὴν ἀνεσίν των διακοπῶν θὰ ξαναρχίσῃ
ἡ στατιστικὴ των Βύσθημων μαρτυρεῖ τὴν μεγά-
λην ὑπομονὴν σου· ἀλλὰ εἰς τί χρησιμεύουν
αὐτά; καίριος χαμένος;) *Δευκὴν* τῆς *Κασσιλ-
λῆς*, *Σπαρτιάτιδα Χελιδνίδα* (σέ συγχάρω διὰ
τὸ ἐδόχως ἄριστον· ὥρα ἡ περιγραφή τῆς ἐκ-
δρομῆς;) *Τρυφῶν* (ὄχι δά!) *Κερομίδογατον*
(δὲν ἀρκοῦμαι εἰς τὴν δημοσίευσιν ἐν τῷ Δελτίῳ
τοῦ Ἑράνου, ἀλλὰ στέλλω καὶ ἀποδείξιν, ὅταν
ὑπάρχῃ διεύθυνσις· ἔχε ὀλίγην ὑπομονὴν καὶ
θὰ προκηρυχθῶν Διαγωνισμοί, εἰς τοὺς ὁποίους
νὰ εἰμπορῇς νὰ λάβῃς μέρος.) *Ναυαρχὸν Κορδίαν*
(ἔστειλα ἐκ νέου ἀπορίῃ, διότι τὸ φύλλον σου στέλ-
λεται τακτικώστα) *Ἀννὰν Ἀ. Νάστου* (χάρτην
ἀδύνατον ἔστειλα· ἡ Καλλιγραφία σου δὲν θὰ συμ-
περιληφθῇ εἰς τὸν Διαγωνισμὸν, διότι, κατὰ τοὺς

ῥους, ἀποκλείονται τὰ στολισμένα γράμματα·
ἐν τούτοις σέ συγχάρω, διότι εἶνε ἔξοχος.) *Ἀρ-
χιναύαρχον Εὐρυβιδὴν* (δὲν εἶνε ἀκόμη καιρὸς,
ἴσως ἀργότερα· κατὰ τοὺς ῥους τῆς περυσινῆς
προκηρύξεως, τὸ περισσεύμα τῆς Ψηφοφορίας δὲν
εἶνε δυνατόν νὰ διατεθῇ οὕτω) *Ἐνζολωρᾶν* (εἰς
τὴν Ναυπακτον φρόντισε νὰ γνωρισθῇς μετὰ τὸν
φίλον μου *Σταμάτιον Σταματίου* καὶ αὐτὸς
θὰ σοῦ γνωρίσῃ καὶ τοὺς ἄλλους· δὲν νομίζεις ὅτι
εἶνε ἀργὰ νὰ ἐπανεέλθωμεν εἰς τὴν πρότασιν
τοῦ *Τέτιγος* τῆς *Ἀχαΐας*;) *Τσοῦχτραν* (σοῦ
ἔστειλα σημειώσιν·) *Καρδίαν ὑπὸ Πέτραν*
(πολὺ με συνεκίνησαν ὅσα μού γράφεις περὶ τῆς
φίλης σου τῆς τόσον εὐλαβοῦς· κρίμα νὰ μὴ
εἶνε καὶ δική μου φίλη;) *Θελλαν* (τέλος πάν-
των, μ' ἐνθυμήθη;) *Ἀνοξιάτικην Βραδίαν*
(ποῦ μὲν ἐτελείωσαν αἱ ἐξετάσεις καὶ ἤρχισαν
αἱ διακοπαί, ἀμέσως μού ἔγραψες καὶ ἔστειλες τε-
τράδια εἰς ὅσους τῇ ἐξήτησαν;) *Γλυκὺ Ὀνειρον*
(τί χαριτωμένη ἐπιστολή! τώρα πιστεύω ὅτι δὲν
ἔχεις κανὲν παράπονον κατὰ τοῦ κακοῦ ἀνέμου·
τὸ καλοκαίρι βασιλεύει μετὰ ὅλην τὴν φλόγα·)
Θαλασσοπούλαν (δὲν ἤξευρα ὅτι εἶσαι τόσῳ δυ-
νατὴ καὶ εἰς τὴν ἱστορίαν! πολὺ πιθανὸν ν' ὑπο-
φασισθῇ τὸ ταξιδιον τοῦ Ἀνανία διὰ τὸ Παρίσι,
ἀλλὰ στάσου ὀλίγον νὰ πεοῶσῃ ἡ φοβερὰ ζέστη,
ἡ ὁποία τὸ μαστίλει τῶρα θέλει νὰ σκάσῃ, ὁ κατ-
μένος;) *Φιλόμυθον Παῖδα* (κ' ἐγὼ μετὰ μεγά-
λην μου χαρὰν βλέπω τὰς προόδους σου· ἡ ἐπι-
στολή σου μαρτυρεῖ ὅτι ἔκαμες μεγάλας προόδους
εἰς τὴν ἐλληνικὴν· τώρα βέβαια εὐκαίρεις νὰ μού
γράφῃς κάποτε·) *Κρητικὸν Κάστανον* (ἐλαβον·)
Γρυνάραν (ἡ ἐπὶ χαρᾶς κωμικοῦ χότου καὶ εἰς
ἐμὲ ἐφάνη καλλιτέρα·) *Ἀρμενιόπουλον* (νὰ ἰδοῦμε!)
Νοσταλγὸν Ἑλληνα (ἡ πρότασις σου μαρτυρεῖ
μέγα ἐνδιαφέρον καὶ σ' εὐχαριστῶ πολὺ· ἀλλὰ
εἶνε ἀδύνατον νὰ γίνῃ δεκτὴ ἐκ μέρους ὧν των
συνδρομητῶν· ἴσα ἴσα τώρα τὸ καλοκαίρι μετὰ
διακοπὰς καθέναν θέλει τὸ φύλλον του καὶ μὴ λη-
σμονεῖς ὅτι εἰς τὸν κόσμον τῶν μικρῶν πλεονάζουν
οἱ ἐγωισαί;) *Διηπεροφροσῆαν* (περίμενε ἀδύνη
ὀλίγον, καὶ θὰ τοὺς εἰδοποιήσωμεν.) *Σκλήρην*
Βράχον (καλὸ ταξίδιον·) *Κυματί(ζουσαν)* *Θάλασ-
σαν* (διότι δὲν ἤλθεν ἀκόμη ἡ σειρά· θὰ εἶνε
εἰς τὸ προσεχὲς Δελτίον Ἑσπαθώματος·) *Δα-
φνοστερὴ Ναυαρχον Νεαρόν Ζωγράφον* (ὁ
ὁποῖος ἀπορεῖ με αὐτὰ ποῦ ἔγραψες διὰ *Ἀρμενί-
πουλον*, ἐν ᾧ οὐδέποτε εἶπεν ὅτι οἱ ἐν τῷ ἔξωτε-
ρικῷ ζῶντες δὲν εἶνε Ἑλληνόπαιδες· ἀπεναντίας·)
Κρένον τοῦ Κάμπου (ἡ περὶ τῆς μ' ἐρωτᾷς εἶνε
συνδρομητρία ἔχουσα καὶ ψευδώνυμον·) *Βίωνα*
τὸν *Σμυρναῖον*, *Δοξίαν* (ποῦ νὰ ἐνθυμῶμαι τώρα
ὕστερ' ἀπὸ τόσον καιρὸν!) *Σ. Γ. Σταματίου* (τὸ
καλλίτερον ποῦ θὰ κάμῃς, εἶνε νὰ ἔλθῃς εἰς τὸ
Πολυτεχνεῖον·) *Πάλλουσαν Καρδίαν* (ἀναμείνω
τὰς ἐντυπώσεις σου) *Σαλωνιτικὴν Ἑλλήν* (εὐγε
διὰ τὴν περιγραφὴν τοῦ εἰς Δελφούς ταξιδίου·)
Ἀσκήσεις, μόνον δταν προκηρυχθῶν Διαγωνισμοὶ
στελλονται) *Ἀρταῖαν* (ὄχι, δὲν ἔλαβα ἐπιστο-
λήν σου ἀπὸ 25 Μαΐου·) *Ἀνήτυχον Πνεῦμα*,
Ἑλληνοπούλαν (νομίζω ὅτι φέτος δὲν εἶνε συν-
δρομητρία·) *Σταγμὸν τοῦ Ἀνέμου* κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 15 Ἰου-
λίου, θάπαντον εἰς τὸ προσεχὲς.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 4 Σεπτεμβρίου

Ἡ χάρις των λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου δίδνται γράφον-
ται λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πηλείται ἐν
τῷ ἑξαμῶνι μας εἰς φακέλους, ὅν ἕκαστος
περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1

368. Λεξιγριφος λογοπαικτικος.

Ἐνα ῥῆμα ἂν ζήτησ,
Καὶ ὅσα λέλας τὸ σὺλλάβην,
Ἐκαμες ἕναν ὄμῶν,
Χωρὶς νὰ το καταλάβῃς.

Ἐστὴν ὑπὸ Ἀνθ. Πικιώνη [Ε]

366. Στοιχειόγριφος.

Τὸ βῆτ' ἂν κῆμα γάμμα,
Ὁ θάμνος θεὰ λειψή
Καὶ ζῶν θὰ προκύψῃ
Γνωστὸν σου, ἐν τῷ ἄμα.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἑθνικοῦ Ὑμνου [Ε]

367. Ἀναγραμματισμός.

Μυστήριον τὸ αἶνιγμα
Μυστήριον ἡ λύσις,
Καὶ ἐξηγῶ μυστήρια,
Ἄν μάναγραμματισῇς.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἱστορικοῦ Παλαμῆδου [Ε]

368. Τονόγριφος.

Δένδρον, φίλε, καρποφόρον ἂν τὸ παροφύοντις
Μίαν χώραν τῆς Ἀσίας παρευθὺς θὰ σχηματίσῃς.

Ἐστὴν ὑπὸ Ἀργύρη Σαπουνάκη [Ε]

369. Σῆγμα.

Νάντικατασταθῶν οἱ ἀστερί-
σκοι διὰ γραμμάτων οὕτως ὥ-
στε νὰναγινώσκειται κατὰ σει-
ρὰν ἐκ των ἄνω: ἑρπιδόν,
προῖον βιομηχανικόν, πτηνόν
κατοικίδιον, μουσικόν ὄργα-
νον.

Ἐστὴν ὑπὸ τῷ Ἀσπρῷ Κάρθου [Ε]

370. Πρόδῆγμα.

Οἱ ἀστερίσκοι μετροῦμενοι
ἐκ των κάτω ὥς ἄνω (μετὰ
τοῦ σταυροῦ) καθὼς καὶ ἐκ
των κάτω μέχρι τοῦ σταυ-
ροῦ καὶ εἰς πρὸς τὰ δεξιὰ
ἡ ἀριστερὰ, εἶνε πάντοτε
ἐννέα. Ζητεῖται νὰφαί-
ρηθῶσι δύο ἀστερίσκοι, καὶ
οἱ ὑπόλοιποι νὰ ταῦθωσιν

οὕτως, ὥστε μετροῦμενοι κατὰ τὰς αὐτὰς διευ-
θύνσεις, νὰ εἶνε πάλιν ἐννέα. Ὁ σταυρὸς δὲν θὰ
μετακινήθῃ

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Αὐτοχάρτου [Ε]

371. Ἀριθμητικὴ διὰ λέξεων.

Νῆσος — Νῆσος = Γράμμα +

Σοφός — Γλύκισμα = Νῆσος

Ἀθροισμα ὑπολοίπων: Ὀνομα ἀνδρός, κοινόν.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Αὐτοχάρτου [Ε]

372. Λογοπαίγνιον.

Ποῖον εἶνε τὸ ἀντίθετον τοῦ 2;

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ροβέρτου Γυσιμάδου [Ε]

373. Τριπλὴ Ἀκροστοχία.

Τὰ ἀρχικὰ στοιχεῖα των ζητουμένων λέξεων
ἀπο-ελοῦν μικρὰν νῆσον τοῦ Αἰγαίου, τὰ δευτέρα
πτηνόν, καὶ τὰ τρίτα θεόν:

1, Χρήσιμον εἰς τὴν τροφήν. 2, Προφήτης. 3,

Θεός. 4, Ἐγκλημα. 5, Πρόσωπον τῆς Γραφῆς.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Σῦρα κ' Ἑλα [Ε]

374. Φωνηεντόλιπον.

εαεα — εαεα

Ἐστὴν ὑπὸ Βο. Λεκαβάλλα [Ε]

375. Γρῆφος ἐν μεταφράσει.

Αὐγὰ, μῦτη, ἄς ἐμὴν τῶν θεῶν.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Δοξίου [Ε]

ΛΥΣΕΙΣ

των Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 23.

281. Νικίας (νίκη, ἄς).—282-286 Τῇ ἀνταλ-
λαγῇ διὰ τοῦ στοιχείου πῦρ, σημαίνονται αἱ
λέξεις: πυρετός, πυρεθόν, πυρετός, πυρκαϊά.
Πύρρος.—287 Πύρος—σπύρος.—288 Κάσος—
ἀσός.—289 Πέτα—ἐπίτα.

290. ΜΗ Δ Ε Α 291. Ἴππος—πῶς—ἡ+
Α Κ (Πῶρις—πᾶ=)ρις=Ἴ-
Ρ Σ Υ Ρ Ι Α ρίς.—292—293.1. Εἰς
Ι Ι Ι Ρ τὴν πόλιν Ἀννοῦ τῆς
Α Υ Τ Ο Σ Γ Γαλλίας, ἐν ἔτει 1783

Ο Ο ὑπὸ των ἀδελφῶν Μο-
Σ Α Μ Ο Σ γκολοφίρων. 2. Ὁ Ἰλ-
ριος, φονεὺς κατὰ τὴν εἰσβολὴν των Βησιγύ-
θων ὑπὸ τὸν Ἀλέγχιον.—294. Κάθε φέτης με-
τὰ μάρτυρά του.—295. Μὴ κίνει τὸν ἀνάγυρον.